

UYANMADAN ÖNCE ÖLÜRSEM

BU YAŞAMIN ÖTESİNDE NE VAR ?

K. SCOTT OLIPHINT & SINCLAIR B. FERGUSON

GİRİŞ

Yapılan anketlere göre, cennete inanma oranı yükseliştir. Muhtemelen bu şaşırtıcı değildir. Hala büyük çoğunlukta insanlar kiliselere gitmekte ve cennetle ilgili ilahiler söylemektedir. Çoğu insan muhtemelen hala cennete gitmeyi arzuladıklarını söylediği, bu kitabın başlığının geldiği 200 yıllık duayı etmektedir. Her ne kadar toplumumuz dünyevi bir topluluk olsa da, insanların büyük bir çoğunluğunun hala cennete inandığı ve aynı zamanda oraya gitmeyi umut ettiği görülmektedir.

Cennetin dilden dile dolaşan popülerliğine rağmen, insanların cennete her yıl aile tatillerine verdiği kadar çok daha az önem verdiği muhtemel bir gerçektir. Yalnızca olaylar birden bizi uykudan uyandırdığında, kendimizi itiyoruz daha ciddi sorular sormaya.

Bazen çocuklarımız itiyor bizi ölümü düşünmeye. Çok açık bir şekilde görülmektedir ki ölüm hakkında hissettiğimiz utancı bizimle paylaşmamaktadırlar. Bir insan öldüğünde ona ne olduğunu bilmek istiyorlar. Size “Büyükanemiz nereye gitti” diye sorduklarında onlara ne söylersiniz? Ne kadar özel düşüncelerimiz olursa olsun, şöyle bir yanıt veririz: “Büyükanem şimdi cennete ve hiç acı çekmiyor.” Belki de bu sözcükleri yetişkinlerin ölümü düşündüğünde ve ölümden bahsettiğinde olan isteksizliğini, henüz keşfetmemiş olan taze zihinleri tatmin etmesini umuyoruz.

Geçen gün çocuklarımdan biri –her şeyin nasıl olduğunu merak ederek- tabutların toprağın altına nasıl indirildiğini sordu. Biz yetişkinlerin sahip olduğu tecrübeden yoksun, karmaşık duygu ve deneyimlerden uzak olarak çocuklara her şey yüzeysel görünür. Daha sonrasında, ölüm konusu hakkında konuşmaya isteksiz olduğumuz bir tabu halini alır. Çocuklarımızın ölümden sonraki yaşamla ilgili sorularının “cennet” gibi kısa bir cevapla tatmin edilmesini umuyoruz. Ama cennetin bizim için anlamı bu mu? Çocuklarımız sorularına başka bir cevap bulamadığımız için sadece “bir kenarda” duran bir şey mi? Biz modern insanlar atalarımızın cinsellik konusuyla ilgili oldukça erdemli olmalarına saygı duyarken, onlar da bizim ölüm konusuyla ilgili görünür erdemliliğimizden etkilenebilir mi?

Bu dünya oldukça gerçek ve çok yoğundur. Cennet ise zaman ve mekan olarak uzakta, deneyimlemediğimizdir –orada bekleyebilir. Ne yazık ki çoğumuz cennete inanıyor olsak da, çok azımız cennet hakkında bilgiye sahip. Çocuklarımız masumca daha hevesli ve derin sorular yönelttiğinde belli belirsiz, hatta huzursuz hissedebilecek olmamıza şaşmamalı.

Hristiyan yaşamının gelecekte olacak yaşamla ilgili söylediği çok fazla şey vardır. “Uyumadan önce ölürsem”i cevaplamamış soruları olan, karmaşık, huzursuz ve kaygılı hisseden kişilerle bu Hristiyan öğretisini biraz olsun paylaşmak için yazdık.

Biliyoruz ki çocukları gizliden gizliye kendilerinin ya da başkalarının ölümünü düşündüğünde derin bir acı hisseder. En başarılı ve en güçlü insanların yüreklerinde bile gizli korkular yerleşir derinden derinden.

Belki de Kutsal Kitap’ın cennetle ilgili ne öğrettiğini bilmediğinizi düşünüyorsunuz. Cennete gitmek için ne yapmanız gerektiği konusunda emin olmayabilirsiniz. Hatta cennete girmek için yapabileceğiniz, yapmanız gereken bir şey olup olmadığından bile emin olmayabilirsiniz. Cennete gidip gitmiyor olduğunuzla bile emin olmayabilirsiniz. Şu soruları sorabiliriz: “Yeteri kadar iyi miyim? Böyle bir şey hakkında emin olmak mümkün mü?” Eğer siz de diğerleri gibiyseniz, cenneti düşünmeye isteksiz olabilirsiniz, çünkü cennet size ölümü hatırlatmaktadır.

Ölüm düşüncesinin yarattığı zihinsel panik, muhtemelen neden ötesini düşünmediğimiz en büyük sebebidir. Nihai kader olarak bilenen üüne rağmen, cennet hala popüler bir sohbet konusudur.

“Uyanmadan Önce Ölürsem” ölümü tartışır ve neden hiç kimsenin “doğal nedenlerden” ötürü ölmediğini açıklar. Şu soruyu sorar: “Neden cennete gitmeyi umut ediyorsunuz ?” ve doğru ve yanlış cevaplara bakar. Umuyoruz ki Kutsal Kitap’ın gelecek ve cennetin nasıl bir yer olduğuyla ilgili söylediklerini açıklamaya yardımcı olur.

Bu sayfalar, aynı zamanda yaşamaktan da söz eder. Ölümle yüzleşmek yaşamla yüzleşmemizi sağlar. Çünkü cennette bir gelecekte emin olmak, şimdiki yaşamlarımızda büyük bir farklılık yaratır. Yüzyıllar önce yazılmış, unutulmuş bir kitabın başlığındaki ilahinin söylediği gibi, bu “sıradan bir adamın cennet yoludur.”

Yokluk ve keder zamanında bir ailede yetişmiş olmanın büyük pastörel ayrılacığını deneyimledik her ikimizde. Eğer sizler de bu sayfaları böylesi bir zamanda okuyorsanız, bu şekilde yaşamlarınıza girmeyi bir ayrıcalık sayarız. Keder mevsimleri, Kutsal Kitapsal öğretisi anlamak için araştırmaya başlamak adına pek beklenmedik zamanlar değıllerdir. Umut ediyoruz ki bu sayfalar bu zor zamanlar da size umut ve ışık getirir, ama aynı zamanda Hristiyan yaşamının göksel bir ruhla mühürlendiğine ve her şeyin değıştirileceğine güvencenin olduğuna dair ikimizin de ortak duası şudur ki “Uyanmadan Önce Ölürsem” sizlere yardım etsin ve sizleri teşvik etsin.

BÖLÜM BİR

SON

Bu sabah yerel alışveriş merkezinde bir arabanın yavaşça park yerinin dışına kaydığını gördük. Sürücü güzel giyinmiş, kusursuz bir kadındı. En iyi “orta yaşlarında hala güzelliğini koruyan” biri olarak tanımlanabilirdi. Araba parıl parıl parlayan bir Jaguar’dı. Pennsylvania plakası kişiselleştirilmişti. Araba öyle sessiz, öyle asil hareket etti ki kıskanmamak elde değildi.

“Ne araba ama!” Biz de yakınlara park etmiş olduğumuz mütevazı arabalarımıza doğru yol aldık. Kıskanmalı mıydık? Sadece bir anlığına şöyle bir düşünceye kapıldık. Arabayı bir süreliğine sürebilir ama yanında götüremez!

Birkaç saniye sonra, biraz daha aşağıda bir başka araba park yerinden çıkıyordu. Sürücüsü yoksul giyimli, yaşlı bir adamdı. Altmışlarının sonunda yetmişlerinin başındaydı, emekli olmuş yada işsiz bir havası vardı. Arabası geçmiş yıllarda iyi günler görmüş geçirmiş benziyordu.

Station Wagonun paslı kapısını açtı. Motor gürültüyle çalıştı, araba sanki içinden gelmezmiş gibi kekeleydi ve gürültüyle çalıştı. Birkaç saniye sonra yaşlı adam da gitti. Şimdi daha farklı düşünceler geçiyordu aklımızdan: Ne döküntü ama! Bu yoksulluğuna acımalı mıyız ? Sonra başka bir düşünce geçti aklımızdan (gülümseyerek): Yanında götürememesi gayet de iyi oldu. Günün sonunda, saraydaki zengin adam (yada kadın) ve kapıdaki yoksul adam herşeyi artlarında bırakacak. Sonunda her ikisi de eşit olacak.

HER ŞEYİ EŞİTLEYEN

Ölüm her şeyi eşitleyen, dengeli hale getirendir. “Ölüm ayırım gözetmeksizin yoksul adamın tahtadan kapısını da kral sarayının kapısını da acımasızca çalar, acımasızca yıkar.” demektedir Romalı şair Horace. Ne ün, ne zenginlik, ne de ailenin ve dostlarının sevgisi, bunların hiçbiri sizleri bu kaçınılmaz sona karşı koruyamaz.

“Yanında mezara götüremez” cümlesi kolayca dilimize yapışabilir. Bazen üzücü olsa da, başkalarının maddi varlıklarına duyduğumuz gizli kıskançlığın ifadesidir. Ama derin bir öneme de sahiptirler. Bir gün sahip olduğumuz her şeyin kontrolünü yitireceğiz. Değerli diye tuttuğumuz her şey cansız ellerimizden kayıp gidecek. Tüm mühendislik mucizelerinin en iyisi – insan bedeni – tamamen bitecek. Son nefesimizi vereceğiz. Öleceğiz. “Bir kişi bir başkasının hayatını sonlandırabilir, ama ölümünü sonlandıramaz” diye yazmıştır Romalı yazar Seneca. “Hiçbir şey kesin değildir, ölümden başka” der Benjamin Franklin.

Hiç oturup kendinize “Öleceğim. Bu ne demek? Ölüm nedir? Bununla ilgili ne hissediyorum? Ölümle ilgili nasıl düşünmeliyim ve nasıl hazırlanmalıyım buna kendimi? Bana ne olacak? Ölümden sonra ne var?” diye sordunuz mu? Daha sonrasında şöyle bir düşünce oluşur

kafanızda: Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Böyle kendimize karşı dürüst olduğumuz anlar, bu durumun çaresini bulmak için bizi cesaretlendirmelidir.

Ölüm yalnızca kesin birşey değil, aynı zamanda bir gizemdir de. Tıp bilimi ölümü araştırmaya, yeniden tanımlamaya ve meydana gelmesini geciktirmeye çalışmaktadır. Çağdaş batı toplumu, ölümün gerçekliğinden uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapar. Hastalar evlerinde değil hastane yataklarında ölür, daha sonra cenaze kaldırıcısı cesedi süsler ve cenaze hizmetleri “harika”dır.

Ölüm acısını hafifletmek için aldığımız yardımdan ötürü hepimiz minnettarız. Ama bazen acı gerçeğin yalnızca kılık değiştirdiğini ve bizi derinden iyileştirmedini düşünmeye itiliriz. Ölümle yüzleşmekten ve gerçekte ne olduğunu görmekten alıkonuluruz. Belki de kıskanç ruhlarımız ölümün eşitleyici olduğu gerçeğiyle biraz olsun teselli bulur. Ama ölümün eşitleyici olmasında hiçbir teselli yoktur. Kaybı, ayrılığı ve kederi eşitler. İşte burada yatmaktadır yüreklerimizin deneyimlediği en derin acıları yaratma gücü.

ESAS GİZEM

Bir gün bir adam hiç zorlanmadan 90 kilo taşıyarak merdivenleri rahatlıkla çıkar. Ertesi gün cansız bedenini iki adam taşır. Ne oldu peki?

Bu soruyu biyolojik yollarla yanıtlayabiliriz. Ölüm beynin yada kalbin hareketlerinin durması olarak tanımlanabilir. O veya bu şekilde “ölümün doğal nedenlerden olduğu” söylenir bize. Sadece meydana gelir. Ama hiç kimse gerçekten de yürekten inanmaz. Ya da daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse, doğru düşünebilen hiç bir insan bunu itiraz etmeden kabul edemez. Ölüm, doğal değildir. Eğer öyle olsaydı, böyle derin bir itirazı ruhlarımızda hissedebilir miydik? Eğer dostluklarımızın ve sevgi bağımızın tamamen ortadan kalkması doğalsa, neden ölüme öfkeleniyoruz?

DAVETSİZ MISAFIR

Ölüm doğal değildir, çünkü yıkıcıdır. Olmaması gereken bir şeydir. Oldukça yanlıştır. En azından bu, Kutsal Kitap’ın öğretişidir. Başlangıç bölümü bunu açıkca ifade eder.

Tanrı, insanları bu fiziksel dünyada yaşamları aynı zamanda Kendisiyle olan ruhsal paydaşlıklarından zevk almaları için yarattı. Tanrı, Kendisinin fiziksel bir temsilcisi gibi insanları Kendi benzeyişinde yarattı (Yaratılış 1:26-27). Bir anlamda insan her şeyi yaratan büyük ve görkemli Rab’bin minyatürleri olmak üzere yaratıldı.

Yaratılış’ın ilk bölümlerinin, Tanrı ve insan arasındaki belirli benzerlikleri vurgulamasının nedeni budur: Tanrı tüm yaratılış üzerinde egemendir, görünür ve görünmezdir; buna karşılık olarak insan tüm hayvanlar ve yeryüzü üzerinde egemendir (Yar. 1:26-30). Tanrı dünyayı altı günde yarattı ve yedinci günde dinlendi; insanlar da altı gün çalışmalı ve yedinci günde dinlenmelidir (Yaratılış 2:2-3).

Tanrı paydaşlıktan zevk alır (Yar. 1:26, 3:22). Kutsal Kitapsal hikayede Tanrı'nın öz varlığında üç kişi birbirleriyle paydaşlık içindedir; insanlar da “kadın” ve “erkek” olarak yaratılmıştır. Kadın ve erkek Tanrı'nın benzerliğinde, Göksel Babalarıyla ve birbirleriyle paydaşlıktan ve uyum içinde olmaktan zevk almak için yaratılmıştır. Bu, onlara bir anlam ve amaç katar.

Bizler, bu nedenle iki dünya için yaratıldık –biri fiziksel, biri ruhsal. Her ikisinin içinde yaşamak ve her ikisiyle uyum içinde olmaktan hoşnut olmak için yaratıldık. Köpekler iyi dostlarımız olabilir, diğer insanlar yakın arkadaşlarımız olabilir, ama Tanrı'nın kendisi en iyi arkadaşımızdır.

Tanrı'nın başka bir amacı da bizi yetiştirip olgunlaştırmaktır. Bu fiziksel olarak doğrudur. İlk insan, diğer her şeyin yanısıra, bir bahçivandı (Yar. 2:15). Korumak ve dünyanın güzelliğine güzellik katmaktan ayrı olarak bahçe işlerinde çalışmakla güçlü bir bedene sahip olması bekleniyordu.

Aynı zamanda kışkırtılmanın üstesinden gelmekle ahlaklılığı ve ruhsallığı geliştirebileceğimiz bir şekilde de yaratıldık. Tıpkı egzersizle fiziksel olarak daha güçlü olduğumuz gibi, Tanrı'nın isteğine itaat etmemek yerine itaat etmeyi seçerek ahlaki ve ruhsal olarak güçlü olabilirsiniz. İşte bu nedenle Tanrı, Adem'e bahçedeki ağaçlardan birinin meyvesini yasakladı. Eğer ondan yiyecek olursa, ölecekti (Yar. 2:17).

Bu ağacın meyvesi zehirli değildi. Diğer ağaçlarda yetişen meyvelerden de farklı görünmüyordu muhtemelen. Bu emrin esas noktası, Adem'in Tanrı'ya itaat etmediğini ve Tanrı'nın hikmetine güvenip güvenmediğini test etmektir.

Eğer Adem itaat etmiş olsaydı, ruhsal ve ahlaki olarak güçlü olacaktı. Eğer meyve zehirli olsaydı, onu yemekten alıkoymasını toplumun yararına olacaktı. Ama Tanrı'nın emrinden ötürü meyveyi yemeyi reddetmesi itaat olacaktı.

Ama düştü ve Tanrı'nın söylediği gibi ölüm sonucu olacaktı: “topraktan geldin, yine toprağa döneceksin”(Yar. 3:19). Tanrı'nın benzeyişinde topraktan yaratılmış olan kadın ve erkek çürümeye ve sonunda tekrar toprağa dönüşmeye başlayacaktı. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın görkemli yarattıkları yeryüzünün en düşük değerli maddesine, “toprağa” dönüşecekti. Hepsi yok edilmek üzere yaratılmış oldu. İtaat etmeyerek yaşam kaynaklarıyla ilişkiyi koparmış oldular.

YOK EDİCİ

Tanrı'nın Adem'e yaptığı uyarının anlamı neydi? Tanrı acıyıp merhamete geldi mi? Öyle görünmektedir. İyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesinden yemesine rağmen, Adem ve Havva yaşamaya devam etti.

Bu bir anlamda doğrudur. Ama hikayenin gerisi “günahın bir insan aracılığıyla, ölümün de günah aracılığıyla nasıl dünyaya girdiğini anlatır”(Romalılar 5:12). Yıkım –fiziksel, sosyal ve

ruhsal olarak– hemen baş gösterdi. Tanrı’yla olan ilişkileri mahvoldu. Adem de Tanrı’dan uzaklaştırıldı ve Rab yanına geldiğinde saklanmaya çalıştı (Yar. 3:8-10).

Birbirleriyle olan ilişkileri bozuldu. İnsanlar yalnızca Tanrı’yla uyum içinde yaşamak için değil, fakat Tanrı’nın amacına uygun olarak yarattığı gibi barış içinde birbiriyle yaşamak için de yaratıldılar. Ama şimdi Adem ve Havva birbirlerinden hoşnut değillerdi. Bir zamanlar sessiz olan vicdanları şimdi birbirlerini suçlamaya uyanmıştı. Yalnızca itaatsizliklerinden ötürü suçlu değildiler, ama aynı zamanda suçluluk hissi de duyuyorlardı. Tanrı’nın dünyasında huzursuzdular ve güven içinde hissetmiyorlardı (Yar. 3:10).

Evlilik ilişkisi bozuldu. Adem, Havva’ya yabancılaştı. İlk olarak Havva’yı kendisine verdiği için Tanrı’yı, daha sonra açıkça kendi itaatsizliği olmasına rağmen kadını suçladı: “Yanıma koyduğun bu kadın bana ağacın meyvesinden verdi ve ben de yedim”(Yar. 3:12). “Her ikisi de çıplaktı ve utanç duymuyorlardı” yorumunda da açıkça ifade edilen, bir zamanlar keyif aldıkları yakınlık (Yar. 2:25) sonsuza dek kırıldı. Artık birbirini suçlama günün emriydi (Yar. 3:12).

Yaratılışla olan ilişkileri bozuldu. Adem, dünyanın doğasına yabancılaştı. Adem’in üzerinde egemenliği vardı, kahyası ve efendisiydi. Ama artık toprağı işlemek için çalışması ve ter dökmesi gerekiyordu. İronik olarak, sonunda toprak ona egemen olacaktı. İlk olarak toprağı o işleyecekti, fakat daha sonra başkasının işleyeceği toprağı dönecekti: “topraktan geldin, yine toprağı döneceksin”(Yaratılış 3:17-19).

Aile ilişkisi bozuldu. Adem Aden’den kovulduktan sonra, büyük oğlu bir katil oldu, ilk katildi. Ne yazık ki ilk kurban da küçük oğluydu (Yar. 4:8).

Zamanla Adem’in aile ağacı genişleyecekti. Soyunun mezar taşlarında hep şu yazacaktı: “Sonra öldü”(Yaratılış 5:5,8,11,14,17,20,27,31). Bu sözcükler evrensel mezar yazıtı haline geldi. Ama bu acımasız ölüm yürüyüşünün bir istisnası vardı: “Hanok Tanrı’yla yürüdü; daha sonra görülmedi, çünkü Tanrı onu aldı”(Yar. 5:24). Hanok, kuralı ispat eden bir istisnaydı. Gerçek şu ki günahın dünyaya getirdiği bu yeni etkenin yalnızca altını çizmeye hizmet ederek ölmedi: Yaşamlarımızın bütün yoksunluktan en dramatik ve en trajik yoksunluğu oluşturur-fiziksel ölümü.

Genellikle “fiziksel ölümü” gerçek ölüm olarak düşünürüz. Fakat birkaç anlamda fiziksel ölüm, ölüm sakramentidir: zaten mevcut olan ruhsal gerçekliğin dışı vurulan fiziksel amblemidir. Ölüm, yaşamın parçalanmasıdır ve tek gerçek kaynağından kendimizi koparır koparmaz başlar.

Öyleyse fiziksel ölüm, bu ruhsal parçalanmanın dışsal ifadesidir. Bizler güvelerin yediği bir giysi gibiyizdir; dıştan iyi görünür, ama içeriden en ufak dokunuşla parçalanır. Giysininilmekleri çok uzun zaman öce kuvvetini yitirmiştir, güzel giysi birkaç saniye içinde parçalarına ayrılır. Tüm bunlar bir süreç iken yıkım bir anda gerçekleşir- tıpkı ölüm gibi.

Ölümün doğal bir şey olmadığını gördük. Tanrı'nın emrinin bir yerleşkesi veya yaşayanı değil. Pavlus şöyle demektedir: “günah bir insan aracılığıyla, ölümden günah aracılığıyla dünyaya girdi... Ölüm Adem'in zamanından beri hüküm sürmektedir”(Rom. 5:12-14).

Ne oldu? Adem, iki dünyada yaşamak üzere yaratıldı: ruhsal ve fiziksel. Ama şimdi bir günahkar ve kaynağından koparak, kaçınılmaz olarak parçalanmayı tecrübe etti. Artık eskisi gibi Tanrı'yla ve dünyayla evinde gibi hissetmiyordu. Tanrı'nın huzurunda gizlendi. Artık bu dünyada evinde gibi hissetmiyordu, karısıyla birbirlerini suçluyorlardı, ailesi birbirine düşmandı ve bedeni parçalanıyordu. Sonunda imkansız ve akla gelmeyecek olan şey meydana geldi: her ne kadar fiziksel bir kişi olsa da, bedeninden ayrılacağı travmayı yaşayacaktır. Yaşam ilkesini kaybedecekti ve öylece dağılacaktı.

Bizler, Adem'in çocuklarıyız. Günahın bir sonucu olarak kadınların ve erkeklerin yaşamını indirgenir, küçültülür ve sonunda yok edilir.

Ölümün yaptığı budur. Ama daha fazlası da vardır.

SON VEZNEDAR

Ölüm “günahın ücreti” demektedir Pavlus (Rom. 6:23). Ölümü hak ediyoruz, çünkü kazandığımız odur. Her ne kadar hoş karşılamasak da, hakkımızla kazandığımız şeydir. Çoktan hesabımıza ödenmiştir. Bundan kaçışımız yoktur.

Tanrı insanı yarattığında Kendisiyle yaşam veren bir paydaşlık için özellikle yarattı. Tanrı'nın varlığı, onun orjinal doğal çevresiydi. Fakat Yaratılış 3.bölüm Adem ve Havva'nın Tanrı'ya tamamen bağımlı bir yaşamdan keyif almayı nasıl reddettiklerini anlatmaktadır; Tanrı'nın Kendisi gibi olmak istediler –özgür ve Tanrı'dan bağımsız. Adem ve Havva limit tanımadıkları bir yaşam istediler. Kendilerini bağımsız hale getirmek yerine, kendilerini mahva götürdüler. Yaşam yerine ölümü, Tanrı'nın tüm bağımsızlığımıza son sınırı tecrübe ettiler.

En büyüğümüz de, en küçüğümüz de ölümden alçatılacağız. Yaşadığımız ve nefes aldığımız müddetçe bu gerçeği kabullenmekte zorlanacağız. Ölüm ve yaşam arasındaki fark uçurumdur. Kaçınılmazlığına karşı kör durumdayız. Her gün sürdürdüğümüz yaşamın sonundan kaçınmaya çabalarız.

Yeni Antlaşma bundan söz etmektedir. Ölüm korkusuyla yaşam boyu bir bağa mahkum olduğumuzu söyler (İbr. 2:15). Diğer korkuların anasıdır bu. Aslında, diğerleri tarafından genellikle gizlenir. Ama tıpkı bedenimizdeki bir ana siğil gibi, bu korkuların anasından kurtulacak olursak, yaşamımızdaki diğer bütün siğiller uyanacak.

Müjdenin mesajı, bir kurtuluş yolunun olduğudur. Bu büyük korkuyla ve nedeniyle yüzleşmeyi içerir. Bu acı olabilir. Ama bu ölüm korkusundan özgürlüğe, yaşam sevincine, gelecekle ilgili huzur ve emin olmaya kavuşturur.

“Korkmayın” İsa Mesih'in sıklıkla kullandığı bir kelimedir. Korkunun zincirinden özgürlüğe yol aldığımızda sizinle olacağından emin olun.

BÖLÜM İKİ

ÖLÜMDEN SONRA

“Ölümden korkmuyorum.” Bazen bu sözler imanla, bazen de yaşamın yenilgisinin yüzündeki kaygı ve kızgınlığı ve gölgesinde bulunanlardaki acıyı gizlemeyi gözleyen bir cesaretle söylenir. Ölüm, ben merkeziliğin zafer elde edemeyeceğinin nihai kanıtıdır, çünkü ölüme direnemezler.

Her zaman daha ötede olan bir boyut vardır. İbraniler’e mektubun yararının sözleri çoktan güdülerimize işlense de, bunun altını çizmektedir: “Bir kez ölmek, sonra da yargılanmak nasıl insanların kaderiyse, Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklemek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir.”(İbr. 9:27).

Tanrı’nın, yaşamıma olan yargısıyla kendime güvenerek, kendimden emin olarak yüzleşebilir miyim? Şaşırtıcı bir şekilde, büyük bir çoğunluk bunu yapabileceklerine inanmaktadırlar. Çoğu Amerikalı öldükleri zaman, Tanrı’nın yargısından gerçeklerine ve cennete gireceklerine inanmaktadırlar. Ancak çoğumuz da Tanrı’nın kararının ne olacağıyla ilgili kesin konuşamayacağımızı kabul ederiz. Yeni Antlaşma’nın bize söyleyecekleri nelerdir?

Tanrı’nın yargısının en açık özelliği evrensel oluşudur; ondan hiç kimse kaçamaz. Kutsal Kitap’ın bir yargıç olarak Tanrı’yla ilgili ilk tanımlamasından açıktır ki tüm dünya O’nun yargı kürsüsü önüne çıkacak ve her kadın ve erkek yargıya tabi tutulacak. O “tüm evrenin yargıdır”(Yar. 18:25).

Bu, yalnızca Eski Antlaşma’ya özgü bir öğretiş değildir. Tanrı “tüm insanların yargıdır”(İbr. 12:23). Yeni Antlaşma’da Tanrı’nın yargısı resmedilirken, yeryüzünde yaşayanların tümü bu yargıya tabi tutulmaktadır (Matta 25:32).

Tanrı’nın bir yargıç olarak resmedildiği en canlı portre Pavlus’un Romalılar 2:1-16’da çizdiği yargı sahnesinde görülmektedir. Evrensel doğasını vurgulamaktadır: “her insana”(Rom. 2:6, Mezmur 62:12’yi alıntılararak). Daha sonra karar açıklandığında ve ceza verildiğinde açıklık kazanmaya başladığı gibi, hiçbir istisna yoktur(Rom. 3:9-20).

Bu yargıyla ilgili bilinmesi gereken önemli şeyler nelerdir? Pavlus, aşağıda yer alan temel ilkeleri sunmaktadır bizlere.

TANRI'NIN YARGISI GERÇEKTİR

“Tanrı'nın yargısı gerçeğe dayanır” (durumun gerçekliğine) (Rom. 2:2). Diğerleriyle ilgili yaptığımız değerlendirmeler kısmidir ve böylece kusurludur. En iyisi bile gerçeğe yalnızca yakınlaşabilir. Tüm delilleri toplayıp, bütün durumları hesaba katamayız. Dışını görürüz, diğerlerinin eylemlerinde neden olabilecek içsel dinamiklerine karşı sadece kabataslak bir fikrimiz oluşur. Kolayca yanlış yönlendirilir ve çoğunlukla durumları yanlış yorumlarız.

Fakat Tanrı'nın yargısının doğru olduğunun kanıtı Mesih'in ölümünde gözler önüne serilmiştir. Tanrı, suçlu olarak önüne çıkan kişinin huzurundan atılacağını söylemiştir. Günah, günahkarı Tanrı'dan ayırır (Yeşaya 59:2). İsa “çarmıhta bizim günahlarımızı üzerine aldığı” (1.Pet. 2:24), bir istisna yapılmadı. Kendi Oğlu olmasına rağmen, O'nu kayırmadı (Rom. 8:29). Doğruluğunda hiçbir istisnaya yer yoktur. İsa suçlu, günahkar insanların yerine geçtiğinde, insan doğasının derinliklerinde Tanrı'nın O'nu terk edişinin derin acısını tattı. Çarmıhtan acı acı bağışının anlamı budur: “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?”(Matta 27:46)

Tanrısal yargının altında Mesih'in çarmıhtaki ölümü, Tanrı'nın günahın cezalandırılacağıyla ilgili Kutsal andından dönmeyişinin en kesin teminatıdır. Suçu önünde taşıyan kendi Oğlu olsa bile, Tanrı'nın yargısı “doğruluğuna göredir.” Tamamen bütünseldir ve ayırım gözetmez.

Pavlus, bizlere Tanrı'nın yargısının doğruluğundan söz ederken, aynı zamanda eylemlerimizi kesin olarak yansıttığını da anlatmaktadır. Suçlarımızla örtüşmektedir bu yargı. Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın yargısını çoktandır uyguladığına dair delillere sahibiz.

Birinci yüzyılda (bugün olduğu gibi) Tanrı'nın yasasını görünürde yerine getirenler, Tanrı'nın yargısının sözde günahları üzerine gelmeyeceğine, gelmediğine dair bir düşünceye kapıldı. Gökten aniden inen şimşekler ya da korkunç sarsıntılar yoktu. Ya Tanrı yargılamadı yada umursamadı.

Elçiler bu mantık yürütmeye nasıl cevap verdi? Tanrı'nın yargısının iki temel ilkesini açıkladılar. İlki, Tanrı tehditlerini yerine getirmede yavaş davranıyor gibi görülebilir, ama bu tövbe etmeleri için zaman tanımak ve merhamet göstermeyi arzuladığındandır (2.Pet. 3:9). Ama bunun da ötesinde, Pavlus'un Romalılar 1:18-32'de gösterdiği gibi, Tanrı'nın genelde yargılama yöntemi insanları günahkar hallerinde bırakmaktır. Eğer insanlar O'na tapınmıyorsa, öyleyse kendilerinden daha aşağı varlıklara tapınmalarına bırakmaktır. Günahkar arzularına devam etmekte ısrar ediyorsa, o zaman Tanrı tutkularına köle olmalarında onları bir başına bırakır. Tanrı'nın bilgisini küçümsüyorsa, Tanrı da onları “yoksun bir zihinle” bırakır. Beş ayette üç kez Pavlus Tanrı'nın yargısıyla ilgili şu sözleri tekrar eder: “Tanrı onları kendi hallerine bıraktı” (Rom. 1:24,26,28)

Bu insanlar Tanrı'nın yasasını görünürde yerine getiriyor olmaktan hiç çekinmezler, ancak bu Tanrı'nın yargısının çoktan başlamış olduğuna örnektir. Günaha olan cevabı, bizim Tanrı'ya olan cevabımız için yerinde ve uygundur. Bu anlamda, yargısı tamamen doğrudur.

TANRI'NIN YARGISI KİŞİSELDİR/BİREYSELDİR

Tanrı "herkese yaptıklarına göre verecek"(Rom. 2:6, Mez. 62:12, Süleyman'ın Özdeyişleri 24:12). Tanrı'nın yargısı söz konusu olduğunda güven içinde gizlenebilecek herhangi bir grup yoktur: ne ırk, ne aile, ne evlilik – tüm bu ilişkilerden sıyrılarak Tanrı tarafından kişisel olarak değerlendirileceğiz. Herkes kendi adına hesap verecek(Rom. 14:12).

Yeni Antlaşma bununla ilgili daha belirgindir: her birimiz Tanrı tarafından yaptıklarımıza göre yargılanacağız. Yaptıklarımızın değeri ve etkileri – kendi kendimize değerlendirmeyeceklerimiz bile – gün yüzüne çıkarılacak. Pavlus "Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız" (2.Kor. 5:10) diyerek bunun altını çizmektedir. Pavlus "her birimiz" demektedir, "hepimiz" diyerek bunun kendisini ve diğer kardeşlerini de içerdiğini söylemektedir – bütün Hristiyanlar yargılanacak.

Bu, çoğu insan için sıkıntı ve huzursuzluk veren bir düşüncedir. Bu, Pavlus'un diğer büyük ifadesi olan "kendi işlerimizle değil, lütufla kurtulduk"u inkar etmemekte midir? Aynı öğretiş, Yeni Antlaşma'nın başka yerlerinde de görülür(Matta 16:27, Efes. 6:8, 2.Timoteos 4:14, 1.Petrus 1:17, Vahiy 22:12). Ama burada bir çelişki yoktur. Aklanma, kesinlikle Mesih'e olan iman aracılığıyla alınan bir armağandır. Ama Tanrı'nın aklanmış yaşamlarımızla ilgili hükmü ve değerlendirmesi nasıl olduğumuz ve neler yapmış olduğumuz temellidir. Bu, açıkça Hristiyanlara da uygulanmaktadır. Bağışlanlamış olan yaşamları, almış oldukları lütufları neler yapmış olduklarıyla ilgili Tanrı tarafından değerlendirilecektir. İşte bu nedenle Pavlus bizden Tanrı'nın lütfunu hafife almamamızı rica eder (2.Kor.6:1).

TANRI'NIN YARGISI BİLGİSİ DOĞRULTUSUNDADIR

Tanrı'nın yargısı bildiğimiz ve aldığımız ışık doğrultusundadır. Pavlus, bu ilkeyi açık bir şekilde tanımlamaktadır: Tanrı'nın yasasının bilgisine sahip olan kişiler Tanrı'nın yasasıyla yargılanacak (Rom. 2:12).

İnsanların bu öğretişe tepkilerini dinlemek her zaman aydınlatıcıdır. Mezmur yazarı gibi "Rab günahlarımı sayacak olursan, önünde duramam"(Mez. 130:3) demek yerine, "Her şey iyi güzel de, yasayı bilmeyenlere ne olacak" demeye eğilim göstermekteyiz. Fakat Tanrı'nın yargısına karşı kendimizi diğer kişilerin durumlarında adaletini nasıl göstereceği ile ilgili emin olmadığımızı işaret ederek savunabilir miyiz? Biz daha bunu söylemeden, Pavlus bu itiraza yanıt verir: "Yasayı bilmeksizin günah işleyenlerin hepsi yasadan ayrı mahva gidecekler"(Rom. 2:12). Bir kişinin Kutsal Kitap'taki On Emri hiç okumamış olması, o kişinin Tanrı'nın yasasına karşı günah işleme ve isyan etmede özgür olması anlamına

gelmemektedir. Yasaya sahip olmayan bile Musa aracılığıyla Tanrı'nın yasasını ihlal ettikleri bilgisine sahip oldular. Bizler, Tanrı benzeyişinde yaratıldık (Yar. 1:26-27). Hala Tanrı'nın ne istediğine ve beklediğine dair güdüye sahiptir; fakat bu günahımızla bozulmuş olabilir: "yasanın gereklilikleri yüreklerinde yazılıdır" (Rom:2:15).

Gerçek şu ki hem Tanrı'nın özel vahyini alan hem almayan kişi bildikleri Tanrısal yasaya itaat etmekte başarısız olurlar. "Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bilerek günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar." (Rom.2:12). Şu şekilde yanıtlandırmaya kısıktırılabiliriz: "Ama insanların On Emir vahyinin almadığı için suçlanması ve yargılanması adil değil." Eğer bunu söylersek, Pavlus'un söylemeye çalıştığı noktayı kaçırmış oluruz: bizler suçlanıyoruz, diğerleri gibi aynı vahyi almadığımızdan ötürü değil, fakat aldığımız vahyi reddettiğimizden.

İsa, Tanrı'nın yargısının bu durumları göz önünde bulunduracağını öğretmektedir; fakat verdiği örneğe dikkat ediniz: "Efendisinin isteğini bilip de hazırlık yapmayan, onun isteğini yerine getirmeyen köle çok dayak yiyecek." (Luka 12:47)

Tanrının bizleri "aldığımız ışığa göre" yargılaması ilkesi Tanrısal yargıyı rastgele göreceğimiz anlamına gelmemektedir. Acı dolu gerçek şu ki "Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bilerek günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar" (Rom. 2:12)

TANRI'NIN YARGISI KESİNDİR

Tanrı'nın yargısı vicdanlarımız tarafından doğrulanacak. Pavlus Tanrı'nın yaşamlarımızla ilgili hükmünden ve değerlendirmesinden söz ederken, vicdanlarımızın da tanıklık edeceğini söyler (Rom. 2:15). Pavlus'un vicdan için kullandığı kelimenin ana fikri "insanın kendisiyle paylaştığı bilgi"dir. Bu, neler deneyimleyeceğimizi oldukça iyi bir şekilde ifade etmektedir. Vicdanlarımız kusursuz değildir, ya da mükemmel bir öz bilgisine sahip değiliz. Yinede vicdanlarımız doğru ya da gerçek olarak neye inandığımızı karşı bir tanıklık sürdürmektedir. İşlerin böyle olmamasını dilerdik, ama keşkeleri düşünmek vicdanın sesini susturamaz.

Tanrı'nın yaşamınızla olan yargısı ilan edildiğinde, vicdanınız fısıldayacak: "Tanrı'nın kesinlikle haklı olduğunu biliyorsun." Pavlus'un bunun mahva gidecek en kötü durumdaki insanlar için de geçeni olduğunu söylediğine dikkat ediniz: kendilerine karşı tanıklık eden vicdanlarını sonunda susturmaya çalışabilirler. Ama nihai yargıda bunu başaramayacaklar. En sonunda, Tanrı konuşacak ve vicdan Tanrı'yla hemfikir olacak. Her dil "susacak" (Rom. 3:19). Hiçbir vicdan "suçlu değil" yargısını söylemeye cesaret edemeyecek. Bütün itirazlarımız susturulacak.

HIÇBİR ŞEY TANRI'NIN YARGISINDAN SAKLANAMAZ

Tanrı'nın yargısı, yüreklerimizi gizli yerlerine kadar ulaşacak. Yargı günü "müjdemın ilan ettiği gibi. Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla insanların sırlarını yargılayacağı gündür demektedir Pavlus (Rom. 2:16)

Bu anlatımın en canlı portresi yargı gününü anlatan sanat eserleri değil, fakat birçok ressamın ilham aldığı Vahiy kitabının sayfalarında bulunur. “Sonra büyük bir taht ve tahtta oturanı gördüm. Yerle gök önünden kaçılar yok olup gittiler, tahtın önünde duran küçük büyük ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı. Yaşam Kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı.” (Vahiy 20:11-12)

O gün “Tanrı karanlıkta gizli olanı ışığa çıkaracak ve insanların yüreklerindeki ortaya çıkacak” (1. Kor. 4:5). Yalnızca eylemler, tasarılar ya da düşünceler değil açığa çıkarılacak olan, şimdi kendimizde bazen bizim bile anlamadığımız güdüler de açığa vurulacak. Pavlus, bu örnekte kendisi bile kendi güdülerini tam olarak değerlendiremediğini, ama Tanrı’nın yapabileceğini ve yapacağını söyler.

Güdülerimiz karmaşıktır ve bazen bizden bile saklıdır; kendimizi gerçekten bilemeyiz ve anlayamayız. Fakat yargı gününde yaşamlarımıza hükmeden, tasarılarımızı kararlaştıran, sonunda eylemlerimiz ve sözlerimizle ifade ettiğimiz güdülerimizin örtüsü kaldırılacak ve açığa çıkarılacak. Umarsız yorumlarımızın ve öylesine davranışlarımızın arkasında neyin yattığı belli olacak (Matta 12:35-7; 25:31-46). Tanrı’nın önünde maskesiz duracağız.

“Saklayacak, gizleyecek bir şeyim yok” deriz. Ama bunu söylemek öz bilgiyi açığa vurmaktır. Kendimizi ne kadar az tanıdığımızı bilecek kadar bile kendimizi tanımıyoruz. Hiçbir şey kendimizle ilgili bir gerçeği keşfetmekten daha kaygı verici değildir. Belki de bunu çok geç öğrenmiş olmanın dışında.

Kimileri için yargı günüyle ilgili tatsız düşünce, Tanrı’nın kendileriyle ilgili gerçekleri diğerlerine açıklama ihtimalidir. Ne utanç verici! Ama bu his Tanrı’nın yargısının ne kadar ciddi olduğunu düşündüğümüzü göstermektedir. Kutsal Kitap bunu öğretseydi bile, bu diğerine kıyasla önemsiz kalırdı. Tanrı’nın yargısının gerçekten de çarpıcı özelliği, yürekleri bilmesidir (İbr. 4:12-13). Ebedi kardiyolog, bizlere kendimizle ilgili gerçekleri gösterecek. Bu, tüm keşiflerin en yıkıcısı olacak.

MESİH YARGIÇTIR

Tanrı’nın yargısı İsa Mesih’in ellerinde olacak. “Tanrı insanların yüreklerini İsa Mesih aracılığıyla yargılayacak” demektedir Pavlus (Rom. 2:16). Bu, Pavlus’un yarattığı bir fikir değildir. İsa’nın İnsanoglu olarak kendisiyle ilgili verdiği öğretisi yankılamaktadır: “Baba yargılama yetkisini O’na vermiştir” (Yun. 5:26-27). Bu da diğer ifadelerle doğrulanmaktadır. (bkz. Matta 7:21; 25:31-33; Elç. İş. 10:42; 17:31; 2. Kor. 5:10; 2. Selanikliler 1:7-8; 2. TİM. 4:1)

Yeni Antlaşma’nın beden alan Tanrı olarak tasvir ettiği İsa Mesih’in yargıç olması neden önemlidir? Asla Tanrı ve kendi aramızdaki farkı öne süremeyeceğiz ya da “ insan deneyimlerinin gerçekliklerini bilmeden nasıl yargılayabilirsin” diyemeyeceğiz. “Bilemezsin; tecrübe etmedin; benim denendiğim gibi denenmedin; benim acı çektiğim gibi acı çekmedin” diyemeyeceğiz. Çünkü o beden almış Oğul’dur ve bunları bilmektedir. Denenmiştir ve acı çekmiştir.

Denenmiş ama zafer kazanmış; çarpmıha gerilmiş ama Baba'ya itaatkar kalmış. Olan'ın önünde günahlarımızdan ve başarısızlıklarımızdan kendimizi aklamamız imkansız görünmektedir. İnsan doğamızı paylaştığı için, Mesih'in insanın durumuna dair mükemmel bir bilgisi vardır ve tanrısal doğasıyla da yüreklerimizin bilgisine sahiptir. O'nun yargısı mükemmel derecede adil ve kusursuz bir şekilde doğru olacaktır. O'nun yargısıyla insanlar ya cennete ya da cehenneme gönderilecekler.

Eğer cennet arzuladığımız tek şeyse, yapabileceğimiz en büyük hata Tanrı'nın yaşamlarımızı nasıl değerlendireceğine dair bize açıkladığı yolu bilmemektir.

Şimdi biliyoruz.

Şimdi cennete girebilir miyiz?

BÖLÜM ÜÇ

CENNETE GİDEN YOL

Cennete inanma oranı artmıştır. 1990'da yapılan bir araştırmaya göre 1952'de %72'lik orana kıyasla, Amerikalıların %78'nin cennete inandığı görülmektedir. İnsanların çoğu yalnızca cennete inanmakla kalmaz, aynı oranda insan aynı zamanda “cennete girebileceklerine” de inanmaktadır. Bu istatistikler göstermektedir ki Amerikalıların büyük bir çoğunluğu ölümden sonra mutlu bir yaşam istemekte ve beklemektedirler. Cennetin nasıl bir yer olduğuyla ilgili farklı düşünceler olabilir, fakat cennet oldukça arzulanan bir yer olarak görülmektedir.

Böylesi bir umudun nedenleri neler olabilir? Bu nedenlerden biri muhtemelen, şimdiki yaşamlarımızdan daha iyi bir yaşamı hak ettiğimizi düşünmektedir. Bu düşünce, insanların yüreklerinin derinliklerine işlemiştir. Bu güveni bir zamanlar tanıdığımız kadının “ Tanrı öldüğün zaman sana, seni cennete neden göndermesi gerektiğini sorduğunda O'na ne söylersin” sorusuna verdiği cevapta hatırlarız. Kadının cevabı şu olmuştur: “Çünkü cenneti hakediyorum!” Bir çok kişi de bu soruya aynı veya benzeri bir şekilde cevap verecektir.

Yaşam karmaşık hale geldikçe, bu karmaşıklıktan bizi kurtarabilecek bir şeye sarılmaya çalışırız. Stresten bunalmış bir annenin sabun köpüğüne “Beni uzaklara götür” dediği reklam filmi, modern toplumumuzda zaman zaman hissettiğimiz stresi ve paniği yansıtmaktadır. Belki de cennete olan ilgi şununla alakalıdır - cennet kaçmak için son ve nihai yer.

Ancak cennete olan inanışta merak uyandıran bir şey de söz konusudur. Yapılan anketin bize söylediğine rağmen – büyük çoğunluk hala cennete inansa da – çoğumuz uygulamada

inanmıyor gibi görünmekteyiz. Eğitim artık amacından – Tanrı’yı yüceltmekten – sapmıştır. Kişisel çıkarlar en iyi getiri hangi yöndeysen, o yöne doğru ilerlemektedir (“Eğer bu senin işine yarıyorsa, gayet iyi. Benim işime yaramıyor”). Evlerimiz artık hem anne babanın hem de çocukların sonsuzluk için yetiştiği bir atmosfer olarak görülmemektedir. Sanki her şey bu dünyadan ibaretmiş gibi yaşıyoruz. Cennetin hayatlarımızda yarattığı fark asgaridir.

Merak uyandıran inanış cennete inanma oranının dünyaya bağlı bir çevre içinde artış göstermesi ve dikey düzlem yerine yatay düzlemde yaşamın gizemlerini araştıran dünyevi bir düşünce durumuyla tutarsız olmasıdır. Bir kere kendimizi dünyanın merkezine koyduğumuzda, Her şeyin “ölçütü” yaptığımızda cennete inanmaya sarılıyoruzdur, çünkü sonsuza kadar yaşamamız gerektiğini düşünüyoruzdur, bu mümkün değil mi? Bu yaşamın ötesinde herhangi bir yaşamı yok etmek için tasarlanmış bir dünya görüşünün, aslında yok etmek istediği şeyi korumaya eğilimi olması ironik olurdu.

Kutsal Yazılardan öğrenmekteyiz ki imansız düşünceler oluşturur böyle ironileri ve çelişkileri: “Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı’nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler.” (Rom. 1:22-23). Kendi dünyalarının merkezlerinde olan insanlar kendi balçıklarından oluştuklarına inanırlar. Kökenlerine rağmen, mezarın ötesinde bile yok edilemezler. Modern mantık çağı toplumumuzda öldükten sonra cennete gidememe ihtimalinin düşüncesine bile yer yoktur. Bunun asıl nedeni yaşam, özgürlük ve mutluluğun ardından gitme düşünceleridir.

GÜVENMENİN NEDENLERİ

Fakat bu güvenin başka açıklamaları da vardır. Her din (göreceğimiz gibi Hristiyanlık hariç) o veya bu yolla, insanların cennete girme hakkını kazanabileceğini öğretir. İnsanlara ölümden sonra neden cennete gitme beklentisinde oldukları sorulduğunda, şu şekilde cevaplandırır: “Olduğum ve yaptıklarım nedeniyle.” Bu şekilde hissetmelerinin iki nedeni vardır.

İlki, “statülerinin” onları cennete götüreceği inancıdır. Amerikalılardır, geleneklerinde Hristiyanlığın yoğun etkilerinin olduğu bir ulusa aittirler ya da ailelerinin nesillerdir kiliseyle bağlantısı vardır (ister Katolik, ister Baptist, ister Presbiteryan). Bunların ötesinde “bir şeye üye olmanın ayrıcalıkları” vardır. Kredileri insan toplumunda iyi olduğundan, şüphesiz göksel toplulukta da iyi olacaktır, özellikle de Tanrı’nın sevgi olduğu düşünüldüğünde.

Cennette yerimizi garantileyen bu grup planlaması fikri yeni değildir. İsa Mesih; yaşadığı dönemde de bu fikirle karşılaşmıştır. Bir olay esnasında Ferisiler bir gruba ait olmanın ayrıcalıkları tartışmasını yapmıştır: “Bizim babamız İbrahim’dir’ diye karşılık verdiler. İsa ‘İbrahim’in çocukları olsaydınız, İbrahim’in yaptıklarını yapardınız’ dedi. ‘Ama şimdi beni – Tanrı’dan işittiği gerçeği sizlere bildireni – öldürmek istiyorsunuz. İbrahim bunu yapmadı. Siz babanızın yaptıklarını yapıyorsunuz” (Yuh. 8:39,41). İbrahim’le olan doğal ilişkilerinin onları Tanrı’nın ailesinin üyeleri yaptığını inanıyorlardı. Onlar cennete gitmek için doğmuştu ya da öyle düşünüyorlardı.

İsa’nın buna cevabı sarsıcıydı

“İsa, ‘Tanrı babanız olsaydı beni severdiniz’ dedi. ‘Çünkü ben ondan geldim. Kendiliğimden gelmedim, beni o gönderdi. Söylediklerimi neden anlamıyorsunuz? Benim sözümü dinlemeye dayanamıyorsunuz da ondan. Siz babanız İblis’tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır... Tanrı’dan olan, Tanrı’nın sözlerini dinler. İşte siz Tanrı’dan olmadığınız için dinlemiyorsunuz.” (Yuh. 8:42-44,47).

İsa Mesih’e göre, burda dünyada ya da orada cennette, Tanrı’nın ailesine ait olmanın ayrıcalıkları doğal bir aileye, kiliseye veya ülkeye ait olmaktan çok daha fazlasını gerektiriyordu.

İnsanların kendi çabalarına güvenmelerinin ikinci nedeni kendimizi bireyler olarak düşünmemizle ilgilidir. Cennet bizim hakkımızdır, yaptıklarımızdan ötürü. En eski yolla cennete gideriz: kazanırız. Ne kadar mütevazı bir şekilde ifade edersek edelim, cenneti hak ettiğimizi hissederiz.

Belki bazılarımız bunu bu kadar cesurca ifade eder, bazılarımız doğal bir şekilde yeteri kadar iyi olduğumuzu ve çoklarımızdan daha iyi olduğumuzu düşünür. Yapılan araştırmalar göstermektedir ki çoğu insan kendilerinin ortalamanın üzerinde araba kullandıklarını düşünmektedir, her ne kadar çoğu insan için ortalamanın üzerinde olmak mümkün gözükmesede. Aynı zamanda, ortalamanın üzerinde insanlar olduğumuzda düşünürüz. Eğer bi sınav varsa, geçmek için yeterli puanı alırız. Fakat ya sürücülüğümüz ya da yeteneklerimiz ortalamanın üzerinde değilse?

Bununla ilgili her birimizin kendi yöntemi vardır. Samimiydik. Terbiyeli insanlar olmaya çalıştık. Zarar vermektan çok iyilik yaptık. Kesinlikle sonunda cennet bizi bekliyor. Bunun yanısıra kendimizi diğer insanlarla kıyasladığımızda, bizden daha kötü (hapishanelerin sayısı gün geçtikçe artıyor) ya da bizden daha az saygın insan var. Nasıl olur da cennete gidemeyiz? Cennetin dışında tutulmayı hak edecek hiçbir şey yapmadık.

HARICI TUTMA SALDIRISI

Yapılan başka bir araştırmaya göre Hristiyan inancının en saldırgan öğretisinin Baba’ya, böylece cennete giden tek yolun İsa Mesih olduğunu duymak sizi şaşırtır mı? İnsanlar neden bunu bir saldırı olarak görmektedir? Bu insanlar kendilerini hemen unuturlar mı? Bunların İsa Mesih’in kendi sözleri olduğu akıllarından uçup gider mi (Yuh. 14:6)? Hayır, onlar için bu sözler saldıdır, çünkü çoktan cennete giden yolda olduklarıyla ilgili varsayımlarını yok eder. Cennete ulaşip ulaşamayacaklarına dair bir şanslarının var olup olmadığını sorgular. Sinatra – güven (“Ben kendi yöntemimle halletim”) ya da beatles – teminatı (“Dostlarımla biraz yardımıyla elde edeceğim”) yok eder.

Daha detaylı istatistiklere sahip olmamız çok üzücü. Eğer olsaydık, cennete gittiklerini düşünen insanların, cennete yalnızca Mesih’e olan imanla gidileceği fikrini oldukça saldırgan bulduklarını gösterirdi büyük bir olasılıkla.

Ancak Mesih'in iddiasının saldırgan olduğunu düşünmemizin en büyük nedeni Tanrı'nın önünde bizlerin saldırgan olduğunu kabullenmeye olan isteksizliğimizdir. Bununla ilgili olarak Kutsal Kitap iki madde çıkarır.

İlki, Tanrı Kutsaldır. Tanrı'nın kutsallığı tüm ve tam saflığını ve paklığını içermektedir. Fakat dahası, Yaratıcı olarak yüce ve görkemli karakterine işaret eder. Tanrı'nın kutsallığı olduğu ve yaptığı her şeyi işaretler. Sevgisi, kutsal bir sevgidir. Merhameti, kutsal bir merhamettir. Lütü, kutsal bir lütüftür. Öfkesi, kutsal bir öfkedir. Kıskançlığı, kutsal bir kıskançlıktır. İşte bu nedenle yarattıkları tarafından tapılmaya, hizmet edilmeye, övülmeye layık bir Tanrı'dır.

Kutsal olarak, Tanrı yarattığı her şeyden ayrıdır. Tanrı asla yarattığı hiçbir şeyle sınırlandırılmaz ya da tanımlanamaz. O, yaratılış üstünde ve ondan ayrıdır. Bu ayrı olma durumu, O'nun tamamen kutsal olduğunun göstergesidir. Fakat Tanrı aynı zamanda günahımızdan nefret eder ve Kendini uzaklaştırır: "Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hor göremezsin. Öyleyse nasıl hoş görürsün bu hain adamları? Doğrular kötülere yem olurken neden susuyorsun?" (Habakkuk 1:13)

İkincisi, bizler kutsal değiliz. Göklerin kutsal Tanrısına isyankar bir durumda dünyaya geldik. O'nun huzuruna çıkmaya layık değiliz. Yaşamlarımızın ta en başından beri Tanrı'ya düşmandık. Bu, Kral Davut'un günahının benliğinin en derinliklerinde dolandığını fark ettiğindeki korkunç keşifti: "Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı." (Mezmur 51:5). Bizler asla doğal halimizle Tanrı'nın önüne çıkmaya layık değiliz.

Kutsal olmayışımızın derinliği yaptıklarımızın çok ötesine geçer. Yüreğimizin derinliklerine ulaşır, ana rahmine düşüşümüze kadar gider. Bu nedenle var oluşumuza kutsal bir Tanrı'ya isyan eden kabul görmez ve değersiz varlıklar olarak başlarız.

Gerçek şu ki Kutsal Kitap'ın sözünü ettiği diğer dünya, kutsal Tanrı'nın yaşadığı dünyadır. Tanrı orada yaşadığı için, bizler günahlarımız içinde orada yaşayamayız. Esasında hiçbir düşünce cennete olan gerçek ilgimizin derinliklerinde şu sorudan daha fazla işleyemez: eğer cennet kutsallıkla dolu bir yer ise, gerçekten orada olmayı istiyor muyum?

Bu yaşam ile göksel cennet arasında doğal hiçbir yol yoktur: yalnızca sonsuz bir uçurum. Frederick W. Faber şunları yazarken bu gerçeği büyük bir açıklıkla görmüştür:

Tanrının etrafındaki ruhlar
Yakan ateşe dayanabilir;
Ama ancak onlarıdır bu,
Çünkü onlar asla asla bilmediler
Böyle düşmüş, bozulmuş bir dünya.
Ama ben, Rab, soluduğu hava karanlık
Aklı zifir karanlık olan ben
Nasıl durabilirim Senin önünde
Ve nasıl dayanabilirim çıplak ruhumla
Yaratılmış olan bu ışığa?

Cennetin doğal olarak kaderimiz olduğu düşüncesi hem Tanrı'nın kutsal karakterini hem de bizim Tanrı'nın gözünde kutsal olmadığımızı anlamada başarısız olur.

Ancak bunu gördüğümüzde, İsa Mesih'in sözleri bizlere anlam ifade etmeye başlar: "Hiç kimse Baba'ya gelemmez..." Bu ifade evrenseldir. Bu yalnızca bu sözleri duyanları değil, hepimizi içerir. Hiçbir istisna yoktur. "Hiç kimse" sadece büyük bir sınırlama değildir – yalnızca bazıları ya da çok azı gelebilir. Hiç kimse, hiç kimse demektir.

Fakat İsa Mesih bile bu evrensel olumsuzluğu nitelendirir. "Benim aracılığım olmadan" (Yuh. 14:6). Kesinlikle İsa Mesih burada "Baba'ya gelmekten" söz etmektedir – bunun cennete gitmekle ilişkisi nedir? Bu soru, ruhsal durumumuzda büyük bir hesabı ortaya çıkarır.

Bir süre önce ünlü insanlara cennetin nasıl bir yer olduğunun sorulduğu müthiş bir radyo programı dinledik. Üçte biri verdikleri cevaplarda birbirleriyle uyum içindeydiler, her ne kadar en önemli ögesi programın yapımcıları tarafından fark edilmesede.

1. Röportajı yapılanların hepsi cennete inanıyordu.
2. Röportaj yapılanların hepsi cennete gideceğini varsayıyordu.
3. Cenneti tanımlamaları sorulduğunda, röportaj yapılanlardan hiçbiri Tanrı'nın orada olduğundan söz etmedi.

Fakat cenneti cennet yapan, kutsallığında ve sevgi dolu görkeminde Tanrı'nın varlığıdır. Ve hatta cennetin Tanrı'nın varlığı olduğu söylenebilir ve cennette olmak Tanrı'yla sonsuza dek yaşamak demektir.

TEK KURTARICI

İsa Mesih, Baba'yla olmak için gitmemiz gereken kişi olduğunu söylemiştir. Cennete gidebilmemiz için önemli şart budur. Lütuftan başka bir yolla cennete girme umudu olanlar hayal kırıklığına uğrayacak (Matta 7:21-23). Eğer gerçekten orada olmak istiyorsak sözüne kulak verip O'nun aracılığıyla Baba'ya geliriz.

İsa Mesih, neden yalnızca O bizi cennete taşıyabilir açıklamasını yapmaktadır? O yol, gerçek ve yaşamdır (Yuh. 14:6); O Baba'ya giden yoldur, Baba'nın gerçeğidir ve Baba'daki yaşamın kendisidir – Sonsuza dek!

Mesih yoldur.. Yalnızca O, Baba'nın kutsallığı ve günahımız arasındaki sonsuz uçuruma köprü olabilir. Tanrı'nın sonsuz ve ebedi oğlu olarak, günahkar insanın benzeyişide doğmak için Baba'yla hoşnut olduğu ve paylaştığı yücelikten geldi (Rom. 8:3). Çarmıhtaki ölümüyle, günahın hak ettiği cezayı ödedi.

Bizlere giydirilen ve sayılan Mesih'in itaati O'nunla göksel bir yaşama köprü kurar. Cenneti bırakma ve bizlerin doğasını alarak yüceliğini bir kenara bırakarak yolu hazırlamıştır. Kendisini Baba'ya itaatte alçaltmıştır, suçun korkunç ağırlığı altında çarmıhta ölüm acısına gönüllü olarak hem de (Filipililer 2:6-8). Bu, cennete girdiği ve bizim için açtığı dirilişe ve göğe alınışa yol açmıştır. Bu nedenle, İsa Mesih günahkarların Baba'ya gidebilmeleri için tek

yoldur. Kendisini Babasına günahlarımız için kabul edilir bir kurban olarak sunmuştur. Şimdi Baba'nın huzurunda yaşamakta ve halkı için aracılık etmektedir. (Rom. 8:34, İbr. 7:25).

Mesih gerçektir. Yalnızca O Tanrı'nın önündeki gerçek durumumuzu bizlere gösterebilir. Günahsız yaşamı, günahla bağlanmış ve karanlığın ve ölümün güçleri altında olan bir dünya gerçek doğasını gösterir bizlere.

Günahlılığımız bizleri kör eder ve Tanrı tarafından kabul edilebileceğimizi düşünmemize neden olarak bizi aldatır. Bizler adına çarmıha gerilen yalnızca Mesih bizlerin kayıp ve layık olmayan konumunu bizlere gösterebilir. Tabi ki günahın sonuçlarını Tanrı'nın yasasından öğreniyoruz. Fakat tam anlamı çarmıhın yalnızca neyi içerdiğini gördüğümüz zaman kafamıza dank etmektedir. Çarmıhta "Tanrı"(2.Kor. 5:21) ,Mesih tanrısal laneti üzerine aldı (Gal. 3:13). Günah için ölmesi günah içinde olduğumuz gerçeğini bizlere gösterir. Ama aynı günah için ölüm bizleri günahattan kurtarabilir, öyle ki Baba'nın önüne çıkabilelim ve cennete yaşayabilelim.

Mesih yaşamdır. Yalnızca o şimdi burasıyla ve sonrasıyla orası arasındaki bağlantıyı sağlayabilir. Mesih sıklıkla "yaşam"dan söz ederken, şimdiki tecrübemizden farklı olan bir var olma niteliğinden söz eder. Kutsal Kitapsal kullanımda "yaşam" yalnızca basit bir var olma durumunu değil, Yaşam verene yakın olmayı anlatır. Kutsal Yazılar "sonsuz yaşam"dan bahsederken, Tanrı'yla ve Tanrı'nın halkıyla sona ermeyen yakın bir paydaşıktan söz eder. Bundan ayrı olarak, Pavlus "yaşasak" bile Tanrı'ya öldüğümüzü söyler.(Efes 2:1-4). Kutsal Kitapsal bakış açısından, yaşamları dışarıdaki karanlıkta sonsuz ölümü kaplayan bir deniz kabuğu olsa da Mesih olmadan ölenler de yaşayacak.

Öyleyse Mesih'in kendisinden yaşam olarak söz etmesine şaşmamalı, çünkü yalnızca O'nun aracılığıyla Baba'yla dostluk kurabiliriz ve O'nunla sonsuza dek birlikte olacağımıza emin olabilir. Cennete gitme hakkına sahip olduğumuzu düşünmek oraya gideceğimizin garantisidir. Yalnızca Mesih cennete, Baba'ya giden yolu sağlayabilir.

BİZİM Mİ YOKSA MESİH'İN EYLEMİ Mİ?

İsa'nın öğretisinin tam tersi olarak, bazı dinler cennete girmenin kendi çabalarımızla olduğunu söyler. Bu çabalar kişisel disiplin ve kurban, insan eylemleri, bir kişinin inancındaki samimiyet ve dürüstlük ya da hayır işleri şeklini alabilir. Fakat İsa Mesih'e göre kurtuluşumuza hiç bir şekilde katkı sağlayamayız. Tanrı'ya ne sunarsak sunalım, günahlarımızın bedelini ödemek için yeterli olmayacaktır. Yaptığımız her şey lekeli ve yetersizdir. Günaha bakamayacak kadar kutsal olan Tanrı için her zaman kabul görmeyecektir.

Mesih'in kurbanı Tanrı tarafından kabul edilirdi. Geldiği zaman, yaşamı Tanrı'ya tam bir itaatle geçti, Babası tarafından kabul görmeye layıktı. Mükemmel bir yaşam yaşadı. Her zaman Tanrısı Rabbi bütün yüreğiyle, ruhuyla, aklıyla ve gücüyle sevdi. Emirleri mükemmel bir şekilde yerine getirdi. Yalnızca Tanrı'ya ibadet etti. Asla adını boş yere anmadı. Asla elle yapılmış bir puta tapmadı. Her zaman Şabatı kutsal saydı. Her zaman babasını ve annesini

onurlandırdı. Asla cinayet işlemedi. Asla zina etmedi. Asla çalmadı. Asla yalan söylemedi. Asla hiçbir şeye göz dikmedi (M.Ç. 2:1-17). Her şekilde, bu dünyada yaşadığı her an mükemmeldi.

Adem de böyle olması için yaratılmıştı. Tanrı onu böylesi bir itaatin daha kolay olabileceği bir çevreye koydu. Her şey onun lehine ve iyiliğiydi. Ama o günah işledi ve düştü.

Müjde kitapları, İsa'nın itaatinin düşmüş bir dünyada oldukça farklı bir karakterde ortaya çıktığını canlı bir şekilde gösterir. O da Şeytan tarafından denendi, ama dostça bir atmosferde değil: Çöldeydi, bahçede değildi; açtı, etrafı meyvelerle çevrili değildi; vahşi hayvanlar bulunuyordu, Adem'in isimlerini verdiği uysal hayvanlar değil. Fakat İsa en zorlu denenmeye bile karşı koyabildi hem yüreğinde hem de eyleminde.

Göklerin Tanrısına İsa Mesih gibi hiç kimse itaatkar olmamıştı, olamaz da. Ama o yalnızca itaatkar değildi, "ölüme de itaat etti." İtaatsizlik etmek yerine ölmeyi tercih etti. Ölüme itaat etmesinin de ötesinde, "çarmıhta ölüme itaat etti" (Fil. 2:8). Tanrı, mükemmel kutsallığında, hepimizi cezalandırmayı seçebilirdi. Fakat büyük lütfundan ötürü, Oğlu'nun kurbanının halkının işlediği günahlara karşılık yeterli olduğuna karar verdi. Böylece, Tanrı Oğlu'nun görevi canını birçokları uğruna fidyeye olarak vermektir (Markos 10:45).

İsa'nın Kendi günahları için ölmesine ihtiyaç yoktu. Günahsız kaldığından dolayı, bizim günahlılığımızın suçunun yükünü sırtında taşıyabilirdi. Bunu da isteyerek yaptı, her ne kadar Getsamani Bahçesinde insan doğası çekilen acıyı ortaya çıkarsa da (Markos 14:32-42). Sonuç olarak, Mesih çarmıhtayken Babası tarafından terk edildi. Terk edilme duygusu çok ağırdı. Yaşadığı deneyimin içsel karanlığında Baba'nın günah olan yargı antlaşmasını simgeleyen dışsal karanlığa haykırdı, "Tanrım, Terk edildim! Neden?" (Matta 27:46, yazarın yorumuyla).

Yeşaya'daki ünlü "Kulun acı çekmesi" pasajı bu kurbana bakmaktadır. Kul...

"İnsanlarca hor görüldü,

Yapayalnız bırakıldı.

Acılar adamıydı, hastalığı

yakından tanıdı.

İnsanların yüz çevirdiği biri gibi

Hor görüldü,

Ona değer vermedik." (Yeşaya 53:3)

Bunun nedeni daha sonra daha açık görülmektedir:

"Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden O'nun bedeni değişti,

bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi.

Bizler O'nun yaralarıyla şifa bulduk." (Yeşaya 53:5)

Bu acı ve reddedilme yinelenmesi neden? Cevap belki de kulun acı çekişinin en şaşırtıcı yönüdür:

"Ne var ki, RAB O'nun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görececek ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi O'nun

aracılığıyla
gerçekleşecek”(Yeşaya 53:10)

Hiçbir yanlışlık yoktur. Mesih’in çarmıhtaki ölümü Baba’nın isteğidir. Mesih acı çekti, çünkü Rab böyle istedi. Mesih’in çarmıhı kazara olan bir şey değildi.

Fakat Tanrı neden böyle bir şey istedi sevgili Oğlu için? Çünkü sonsuzlukta Tanrı değişmeyen ve bozulmayan sevgisini günahkarlara sundu ve sonsuz kayıptan onları kurtarmaya karar verdi. Yalnızca Tanrı’nın sevgisi açıklayabilir çarmıhı. Tanrı dünyayı sevdiği için Oğlu’nu verdi. Ve bu sevgi Mesih’e gelenlerin O’nunla sonsuza dek yaşayacağını garanti eder. “O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kurtuluşundan önce bizi Mesih’te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi”(Efes 1:4-5) der elçi. Yalnızca Rab’bin isteği Mesih’in çarmıhını güdülemedi, ama Rabbin isteği Oğlu’nun ailesine evlatlık edinmemizi de güdüler.

İMANI YAŞAMAK

Fakat Mesih’in yerine getirmiş olduğu eylem bizleri otomatik ve mekanik olarak cennete taşımaz. Öyleyse İsa’nın başarmış olduğu kurtuluşa nasıl ortak olacağız?

İsa öldüğünde, iki haydut da O’nunla çarmıha gerildi. Luka bu olayı şu şekilde anlatmaktadır. “Çarmıha asılan suçlulardan biri, “Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!” diye küfür etti. Ne var ki, öbür suçlu onu azalardı. “Sende Tanrı korkusu da mı yok?” diye karşılık verdi. “Sende aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmadı.” Sonra, “Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an” dedi. İsa ona, “Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın” dedi.

Acı dolu bir öfkeyle haydutlardan biri Mesih’e lanet ediyordu, fakat diğeri İsa Mesih’i savunmaya başladı. İsa’nın ölümünün farklı olduğunu fark etti. O ve diğer haydut ölmeyi hak ediyordu, fakat İsa yanlış hiç bir şey yaşamamıştı. Hiç işlemediği suçların bedelini ödüyordu. Bunun da ötesinde, şimdi ki alçaltılmaya rağmen, haydut İsa’nın bir kral olduğunu anladı. Böylece günahının bilicine vararak (“biz haklı olarak cezalandırıldık”) günahlarını itiraf etti ve titreyen imanla şu ricada bulundu, “Krallığına girdiğinde beni anımsa.”

Sanki “Rab, kurtar beni. Rab, beni cennete yanında götür” diyordu, İsa şöyle yanıt verdi. “Sen bugün benimle cennette olacaksın”. Ölüm döşeginde iman edenler hala bulunmaktadır. Fakat çoğu Hristiyan önderler oldukça nadir olduğunu söylemektedir. Çoğumuz yaşadığımız gibi ölüyoruz. Müjde yazarlarının bu hikayeyi, kurtuluşumuzu son dakikaya kadar ertelemeyi düşünmeye bizi teşvik etmek için yazmamıştır elbette.

Yüzeysel bakıldığında, ölmek üzere olan haydutun imanı cennete nasıl gideceğimiz konusunda tipik bir örnek olarak gözükmebilir. Ancak birçok sebepten ötürü bu adamın

tecrübesi mükemmel bir örnektir. Günah islediğini ve cezayı hak ettiğini gördü. İsa masum biri olarak başkalarının günahları için ölüyordu ve haydutun isteğinin gösterdiği üzere, Mesih'in Kral olduğunu biliyordu.

Suçlunun çarmıhına idam edilme sebebini çivilemek/asmak gelenektir. İsa'nın yaftasında yazanlara dikkat edelim: İsa, Yahudilerin Kralı (Matta 27:37). Bu alay etmek için yazılmıştı. Fakat çarmıha gerilen haydutlardan biri bunun gerçek olduğunu fark etti ve Mesih'ten Krallığına girdiği zaman onu anımsamasını istedi. Bu istek tövbe, lütufla Rabbi tanımış ve "İsa beni anımsa" diye çaresizce dua eden bir adamın isteğiydi. Tıpkı ölüürken O'nu teselli ve teşvik etmek için elinden gelen ne varsa yapmak istiyor gibi, İsa'yı savunarak tövbe ettiğini uygulamada göstermiş oldu.

İsa, ona çok önemli bir vaatle bulundu: "Sen bugün benimle cennete olacaksın." Bu, haydutun isteğinin de ötesindeydi. Adamın ricası gelecekte bir şeyler içindi. Fakat Mesih'in cevabı şimdiki zamana direkt olarak işaret ediyordu, "bugün benimle olacaksın..." Ne kadar da iddialı bir ifade! İmanı yeni olmasına rağmen, isteğini dile getirdiği aynı gün Mesih'le cennete olacağı sözü verildi.

Mesih'le sonsuz yaşam, ölmek üzere olan hayduta tövbe ve imanla anımsanmayı istediği an geldi. Onun için, yeni yaşamı öldüğü gün başladı. Bu konu da sıra dışıydı. Fakat onun için gerçek olan şey bizim için de olabilir: bizim yerimize günahlarımız için ölen, öyle ki bağışlanma, yeni yaşam ve cennet olabilmenin teminatını alacağımız Mesih'e iman aracılığıyla. Bugün.

EMİN OLABİLİRSİNİZ

Belki de bunu biliyorsunuzdur, çünkü çoktan Mesih'e iman etmişsinizdir. Yine de cennete gideceğinize dair güvenceniz zayıf olabilir, belki de bazen belli belirsizdir. Mesih'in sizi cennete taşıyacağından gerçekten emin olabilir misiniz? Evet, olabilirsiniz. Mesih'in bizler için yaptığı herşey tek bir sözcükte özetlenebilir: lütufla. Lütufla, kutsal olmayan ve sürekli kendisini adadığı insanlara kutsal Tanrı'nın bakmasıdır. Mesih'in bizler için ölmesi bağlılığının derinliğini kanıtlar (Rom. 8:32). Eğer bu kadar derinlere gidebiliyorsa, bizi asla bırakmayacağından emin olabiliriz.

Öyleyse neden bazı Hristiyanlar cennete gideceğinden emin olmaktan yoksun? Bazen cevap kurtuluşumuzu düşünme şeklimizde yatar. Mesih'e "lütufla, iman yoluyla" geldik (Efes. 2:8). Fakat şimdi kendi yaşamlarımıza, davranışlarımıza bakıyoruz ve hala Tanrı tarafından kabul edilemeyeceğimiz sonucuna varıyoruz. Cennet gerçekten bizi bekliyor mu diye kuşku duymaya başlarız.

Böyle düşünerek, müjdenin başını döndürüyoruz. Kendi kutsallığımızla değil, lütufla kurtulduk. Cennete gideceğimizden emin olmak bizim başarılarımıza, hatta Hristiyan başarılarımıza değil, Mesih'e dayanmaktadır. Elbette değişmiş bir yaşam gerçekten kurtulduğumuza bir kanıt sunar, ama asla emin oluşumuzun bir güvencesi değildir, çünkü

bizler kutsal değiliz. Kutsal Ruh'un bizlerde yaptığını iŖe gözlerimizin kaymasına izin vermemeliyiz, yoksa temel olanı – Mesih'in bizler için ne yaptığını unuturuz.

Bu nedenle cennetin güvencesi bizlere daha önce olduğumuzdan daha iyi olduğu için gelmez (Tanrı'nın yardımıyla olacak olmamıza rağmen). Bizlere gelecek, çünkü Mesih bizim için öldü ve kendisine güvenenlerden hiç sırt dönmeyeceğinin teminatını verir. Hiç kimse bizi Baba'nın elinden kapamaz. Bize bu teminatı verir (Yuh. 10:27-30). Bu güvenceyi başka yerde aramayın!

Cennet kesinlikle garanti bir Ŗey olabilir. Cennetten yalnızca İsa Mesih aracılığıyla emin olabiliriz – yalnızca imanla kendilerini O'nun ellerine teslim edenlere vaat edilmiştir. Bir kez O'na inandığımızda, sonsuza dek biz O'nun oluruz, O'da bizim!

Fakat cennet neye benziyor? Bu cevaplamamız gereken diğer önemli sorudur.

BÖLÜM DÖRT

CENNET NEYE BENZİYOR?

Ŗimdi uykuya dalıyorum,
Tanrı'ya ruhumu korusun diye yakarıyorum;
Eğer uyanmadan önce ölürsem,
Rabbe ruhumu yanına alsın diye dua ediyorum.

Çocuklara bu sözcükleri söylemeleri 200 yıldır öğretilmektedir. Bu, belki de bazı insanların bildiği tek dua olabilir. Bu, ölüm zamanında merhamet ve lütuf dileme duasıdır. Aynı zamanda ölümden bir gizem olduğunu da söyleyen bir duadır. Bu akşam iş gününün sonunda başımı yastığa koyabilirim – belki neşe ve sevinç dolu, belki hayalkırıklıklarıyla dolu – ve gecenin ortasında bu dünyadaki yaşamım son bulabilir: Tanrı ruhumu cennete alsın.

Cennet neye benziyor? Neredeyse her aileye bu soru sorulur, hakkında da derin derin düşünürler. Çocuklarımızı cılız yanıtlar vererek daha önemli sorulara itersek, utanç duyarız. Yaşamlarıyla ilgili ne yapmalarını gerektiğini, ne tür bir meslek edinmeleri gerektiğini ya da kiminle evleneceklerini sorduklarında, bütün gücümüzle onlara yardım eder, onları yönlendiririz. Aynı şey cennet konusu için de geçerli olmalıdır.

Fakat sorunun cevabını tam olarak vermek istiyorsak, öncelikle soruyu tam olarak şekillendirmeyiz. Eğer bize bırakılırsa, cennet hakkında hiçbir şey bilemeyiz. Tanrısal vahiy olmadan nasıl bilebiliriz? Fakat Tanrısal vahiy bizlere Kutsal Yazılar'da tam olarak verilendir. Kutsal Kitap'ın cennetin nasıl bir yer olduğunu nasıl anlattığını sorarsak, ne kadar fazla şey söylemiş olmasına şaşırabiliriz.

Belki de en açık olanla başlamamız gerekir.

TANRI BİZİMLE

Kutsal Kitap'ın öğrettiği en temel şeylerden biri, Tanrı'nın halkıyla olmasıdır. Şu çok açık ki ya buna emin gözüyle bakarız ya da göz ardı ederiz. Fakat Tanrı'nın nasıl kutsal, bizlerin nasıl günahkar olduğunu anladığımızda Tanrı'nın bizimle olma gerçeğine şaşakalırız.

Musa, bunu çok derin bir şekilde keşfetti. Tanrı'nın halkını yönlendirme görevi verildikten sonra, Tanrı ona şu buyruğu verdi: "RAB Musa'ya, "Buradan git" dedi, "Sen ve Mısır'dan çıkardığın halk İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a 'Orayı senin soyuna vereceğim' diye ant içtiğim topraklara gidin."(M.Ç. 33:1). Musa'nın, bu görevi başarıp başaramayacağına dair endişeleri vardı ve şöyle yanıt verdi, "Musa RAB'be şöyle dedi: 'Bana, 'bu halka öncülük et' diyorsun, ama kimi benimle göndereceğini söylemedin. Bana, 'senin adınla tanıyorum, senden hoşnudum' demiştin."(M.Ç. 33:12). Rabbin isteğini yerine getirmeye çalışırken onunla olacak, onu destekleyecek, onun rehberi olacak ve hatta onun yerine konuşabilecek başka birine ihtiyaç duydu.

Fakat Musa, Rabbin varlığı için daha derin bir ihtiyaç duyduğunu anladı: "Musa, 'Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma'dedi"(M.Ç. 33:15). Aslında, "Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmeden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkın yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz." diyordu.

Tanrı'nın varlığının, onunla olmasının önemini anladı. Tanrı'nın halkını farklı kılan budur. Tanrı'nın varlığından ayrı olarak, itaat etmek için hiçbir neden yoktur. Kral Davut da daha sonra aynı ifadeyi kullanmıştır: Karanlık vadiden geçerken tek güveni "Sen benimlesin"di(Mezmur 23:4).

Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın halkıyla olması, Hristiyan Kilisenin merkezi karakteristiğidir. Halkı, Kutsal Ruh'un aralarında yaşamasıyla tanımlanır. Mesih bizimle olmak, Ruh'u aracılığıyla bizim aramızda yaşamak, bizleri tapınağı yapmak, bizleri ailesine katmak, hizmetine ayırmak için internasyonal bir paydaşlık yaratmak için gelir. Bir anlamda Mesih'in

bizler için yaptığı ve başardığı her şey bizler arasında yaşamak için gelişine bir görüştü. İşte bu nedenle halkının arasında yaşama teması ölmeden önce yukarıdaki odada elçilerine verdiği öğretilerde yaygındı. Pentikost gününde armağanı olan Ruhunu aracılığıyla halkıyla olacağını sözünü verdi. Tanrı, aralarında yaşamak için halkını kurtarır.

Musa bunu anladı – Bu nedenle de Tanrı'nın onunla olması için yakardı. Fakat Tanrı ona, onunla olacağını söz verdikten hemen sonra, Musa aynı zamanda şunları söyledi “Musa ‘Lütfen görkemini bana göster’ dedi.” (M.Ç. 33:18). Tanrı'nun Musa'yla olacağı vaadi Tanrı'nın görkemini görmeye bir özlem yarattı – Neden? Çünkü Tanrı'nın görkemi, Halkıyla olmasının tam bir belirtisidir. Tanrı'nın yüceliğini görmek, O'nun varlığını daha dolu bir şekilde tecrübe etmektir.

Tanrı'nın varlığını tecrübe eden her imanlı daha fazla tatmak ister. Tanrı'nın görkemi için duyulan arzudur bu. İşte bu nedenle İsa elçilerin yalnızca aralarında yaşadığı tecrübe etmemekle kalmalarını “Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlansın” (Yuh. 17:23), ama aynı zamanda görkemini de deneyimleyebilsinler diye “Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kurtuluşundan önce sen beni sevdin” (Yuh. 17:24) dua etti.

O'nun cennetin neye benzediğiyle ilgili anlayışımızı nasıl aydınlattığını görüyor musunuz? Tanrı, şu an halkıyla birlikte. Baba ve Oğul'un Ruhunu özel bir şekilde halkının arasında yaşamaktadır (Yuh. 14:23). Bizimle birlikte olması, bizlerde görkemini görme arzusu yaratır. Bu özele en iyi ve en üstün cevap cennettir, çünkü O'nun huzurunda olmak ve görkemini görmek tek ve aynı şey olacaktır.

Elbette bir anlamda Tanrı'nın varlığı sınırsızdır. O, her yerde olandır. Davut bundan Mezmur 139'da söz eder: Yeryüzünde Tanrı'nın olmadığı “hiçbir yer” yoktur. Fakat Tanrı'nın her yerde bulunması, Tanrı'nın halkıyla olmasıyla aynı değildir. Tanrı, halkıyla çok özel bir yolla birlikte. Antlaşma vadedine göre onları bereketlemek için onlardır!

TANRISAL BEREKET

Kutsal Yazılardaki en eski ve en çok alıntılanan bereket “Harunik” berekettir, Baş Kahin Tanrı'yı adıyla çağırır. Bu zengin ve güzel bir berekettir. Bundaki her başarılı ifade aynı şeyi bir öncekinden daha farklı bir şekilde söyler: “RAB sizi kutsasın ve korusun; RAB aydın yüzünü size gösterecek ve size lütfetsin; RAB yüzünü size çevirsin ve esenlik versin.” (Çölde Sayım 6:24-26).

“Rab sizi bereketlesin ve korusun” Tanrı'nın varlığıyla ilgili en temel gerçeği sunar: Tanrı halkına karşı iyidir ve onlarla yakından ilgilenir. Bundan sonra her dize aynı şeyi daha farklı ve daha zengin, Tanrı'nın varlığı tarafından bereketlenmenin ve korunmanın ne anlama geldiğini açıklayarak tekrar eder.

“Rab size yüzünü parlatsın ve size lütfetsin...” Burada bizlere bereketlerini uzattıkça lütuf ve sevinçle Baba'nın bereketleme ve korumanın yüzünde parladığı ifade edilir. Tanrı halkını sevmeye isteksiz değildir, bundan mutluluk duyar. Çoğu çocuk anne – babalarının kimi konuşmalarının başka her hareketten bazen daha fazla can acıtıcı olduğunu bilir. Buradaki ilke aynıdır. Baba'nın yüzündeki bakış ve parıltı hem bizleri çocukları olarak kabul ettiği ve yaşamlarımızı yönettiği şeklinde ifade edilir. Göksel Babamızın hoşnut ve mutlu bir halde bize gülümsediğini bilmek, kesinlikle bir Hristiyanın sahip olabileceği en zengin deneyimdir – Baba'nın bizi öyle çok sevdiğini, öyle ki yaşamlarımızın merkezinde Ruhuyla olmak için geldiğini bilmek (Yuh. 14:23) bütün dünyasal zevklerin önüne geçer. Bereketlenmek ve korunmak, seven, kayıran, gülümseyen bir Baba olarak Tanrı'nın zevklerini tecrübe etmektir. Yüzü bize parlar, sevgisi çevremizi sarar ve bize sevecendir.

Harun'un bereket duasının son tümcesi ilk cümleyi genişletir: “Rab yüzünü size çevirsin ve size esenlik versin.” Bir anne – babanın hayal kırıklığı dolu bakışlarından daha acı bir bakış yoktur. Aynı şey Göksel Baba için de geçerlidir. Bize katlanamayacağımızdan daha fazla bir şekilde bakmaz. Hamdolsun ki Tanrı'nın yüzü bize çevrilidir. Günahımızdan ötürü sırtını bize çevirebilecek olmasına rağmen, çevirmez. Bunun yerine bizim suçumuzu ve yargımızı çarmıhta üzerine alan kendi Oğluna sırtını dönmüştür.

Bunun ne anlama geldiğini düşünün: İsa Mesih, Tanrı'nın huzuruna bizlerin günahını taşıyarak gittiğinde Harun'un bereketi tam tersine döndü.

Rab sizi bereketlesin – Rab size lanet etsin
ve sizi korusun – ve sizi terk etsin
Rab size yüzünü parlatsın – Rab size kaş çatsın
ve size lütfetsin – ve sizi suçlasın
Rab size yüzünü kaldırsın – Rab yüzünü sizden çevirsin
ve size esenlik versin – ve size sıkıntı, üzüntü versin

Şimdi şefkatli bakışlarının bereketini tecrübe ediyoruz. Yalnızca yüzü parlamaz, bize parlar. Yalnızca yüzünü kaldırmaz, ama bize kaldırır. Sevgi dolu bir bakışla bize esenlik verir. Bu geçici bir esenlik değildir. Bu, daha önce düşmanımız olan Tanrı'yla uzlaşıp barıştığımız nihai esenliktir.

Bu örnekleri düşündükçe, cennetin neden görkemli olduğunu görmeye başlıyoruz. “Böylece imanla aklandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz.” (Romalıları 5:1-2)

Musa için olduğu gibi bizim için de Tanrı'nın bizimle olmasının bereketi bize bakan ve Mesih'te sevecen bir şekilde bizi kabul eden yüzünün bereketidir. Öyleyse Musa'nın Tanrı'yla olmak için yalvarması şaşırıcı değildir. Öyleyse Tanrı'nın Musa'ya onunla olacağına dair vaadinin Musa'yı Tanrı'nın görkemini görmeye yönlendirmesi şaşırıcı değildir. Ya yüzünü hiçbir şekilde çevirmeseydi?

Fakat bu kitap cennet hakkındadır. Bunların cennetle ne ilgisi var? Cennetle ilgili her şeye sahiptir, çünkü ölümden sonraki yaşam söz konusuysa Kutsal Kitapsal öğretiş kim olacağımızdan çok nerede olacağımız konusunda daha az düşünülür.

Hristiyanlar Tanrı'nın çocuklarıdır. Babamızdır ve bize evlatlık ruhu verir (Rom. 8:15-17; Gal. 4:4-7). Kutsal Ruh şimdi bizde yaşar ve Tanrı'yla sonsuza dek yaşayacağımızın teminatıdır (Efes 1:13-14).

Bu, İsa'nın Yuhanna 14:1-3'deki sözleri bağlamında oluşunun içerdiği teselli ve esenlikten ötürü çoğu insan için Kutsal Yazıların en favori pasajıdır bu. "Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı'ya iman edin, bana da iman edin. Babam'ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söyledim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım." (Yuhanna 14:1-3)

Tanrı'nın bizim için cennette hazırladığı yer/konak nedir? Yer olarak çevrilmiş bu Grekçe kelime Yeni Antlaşma'nın yalnızca bu bölümünde bulunur. Ana fikir cennette bir konağımız/evimiz olması değil, orasının evimiz olduğudur.

Bizler ev ile yuva arasındaki farkı, tanımlamak zor olsa da biliyoruz. İnsanlar bize yuvamızın nerede olduklarını sorduğunda genellikle ailemizin olduğu yeri söyleriz. Bizler için yuvayı aile yapar. Yuva sadece bir ev değildir. İsa'nın elçilerine vaat ettiği yalnızca cennette bir ev değildi - orada keyif olacağımız ilişkinin doğasını vurgulamaktadır – bir yuva olacak. Kelimenin diğer görüldüğü yer Yuhanna 14:23'tür: "İsa ona şu karşılığı verdi: Beni seven sözüme uyar, Babam da onu sever. Biz de ona gelir onunla birlikte yaşarız." (Yuh. 14:23). Mesih'in işaret ettiği, Baba'yı sevdiğimizde ve emirlerini yerine getirdiğimizde O'nunla ve Baba'yla derinleşen ilişkimizdir.

İsa, gerçekten de bölümün başında aynı şeyden söz etmektedir. Sıkıntıdaki elçilerine bir ev inşa etmek için değil, ama buradaki eylemi onlarda tamamlandığında tecrübe edecekleri ilişkiyi derinleştirmek için gideceğini söyler. Bu dünya da tecrübe edebileceklerinden daha dolu daha zengin bir ilişki olduğunu söyler cennetin!

"Cennet neye benziyor" sorusunun cevabının bir kısmı bu anlamda bu mükemmel ilişkiden zevk almaktır. Asla yalnız olmayacağınız, tek başınıza hissetmeyeceğiniz, Tanrı'nın varlığıyla daima tamamıyla hoşnut olacağınız bir durum olacaktır. Cennette zevk alınan Mesih'le, diğerleriyle ilişkiniz her haliyle mükemmel olacak!

Cennette olmanın özünün Rable ilişkimizin artması ve mükemmelleşmesi olduğunu görmeyi öğrendiğimizde, orada olduğumuz zaman sahip olacağımız zenginliklerden hoşnut olmaya başlarız. Bu çoğu insanın beklediğinin tam aksine bir etki yaratır yaşamlarımızda. İnsanlar öyle cennet odaklıdır ki, dünyayı düşünmezler diye bir söyleyiş vardır. Bu oldukça yanlış. Kutsal Yazılar tamamen farklı bir bakış sunar: bizim gerçek problemimiz yeteri kadar cennet odaklı olmamaktır. Cennette bizi bekleyen şeyleri keşfetmek burada ve şimdi yaşama şeklimizde radikal bir farklılık yaratır. Dikkatimizi gerçek ve sonsuza dek önemli şeylere

odaklamaya başlarız. Bu anlamda ölümden sonraki yaşam yakın olarak ölümden önceki yaşamla bağlantılıdır. Bir ilişki olarak cennete odaklanmak diğer şeyleri daha açıklar bir şekilde görmemizi sağlar.

RUH

Bir Hristiyan'a, "öldükten sonra ruhuna ne olur" diye sorun. Çoğumuz bu soruya cevap vermekte tereddüt ederiz. Bu sözcüklerde bizim için hazırlanan tuzak nedir? Eğer bir kişi bu soruya cevap vermeye kalkışırsa, şu şekilde bir yanıt görürüz: "Cennete gidecek" veya "Mesih'le olmaya gidecek" ya da benzeri cümleler. Bir anlamda bu doğru, fakat sorunun aslında birşeylerin altını çizmek için tasarlandığı düşüncesini ortaya çıkarır.

Soruyu tekrar sorun, fakat bu sefer farklı bir yolla. "Eğer öldüğümde, ruhun cennete giderse, sen nerede olacaksın?" "Cennette" genel bir cevaptır. Elbette! Ama önceki cevap "o" cennete gidecekti. Öldüğümüz zaman birinci kişi zamiri üçüncü kişi zamirine mi dönüşür? Elbette öldüğümüzde biz kendimiz Mesih'le olacağız.

Ölme ihtimalini düşünürken Pavlus'un sözlerini düşünün. Yaşamının Mesih demek olduğunu biliyordu. Ölümün de kazanç olduğunu biliyordu. Merkezi vurgu Mesih'le kişisel ilişkisi üzerindedir.

"Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi Bilemiyorum. İki seçenek arasında kaldım. Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi. Ama hayatta kalmam sizin için daha gereklidir." (Fil. 1:22-24)

Pavlus bu dünyadan ayrılıp Mesih'le olmayı arzulamaktadır, fakat beden de kalması zorunludur. Burada bir şeyin cennete gideceği ipucu yoktur, bunun yerine Pavlus Rable olmaya gitmektedir. Kazanç, bu dünyada tecrübe ettiklerinden daha derin ve zengin olan Mesih'le birlikte olmaktır. Bu nedenle Hristiyanlar öldüklerinde, Mesih'le olurlar. Ama henüz olmamız gereken kadar değiliz, Mesih'leyiz ama son ürünler hala toplanmayı bekliyor.

Şimdiye dek ölümden sonraki yaşamlarımız hakkında önemli üç şey öğrendik:

1. Huzuruna girdiğimizden ötürü Mesih'le ilişkimiz daha derin ve zengindir.
2. Hristiyanlar olarak öldüğümüzde, (bir parçamız değil) bir bütün olarak Mesih'in yanına gideceğiz.
3. Cennetteki yaşamımız bizler için **yolun sonu** değil. Daha olacak çok şey var.

CENNET TANIMLARI

"Cennet neye benziyor" sorusuna cevabın büyük bir kısmının Hristiyanların cennette Mesih'le derinlemesine bir ilişki deneyimleyeceği olduğunu gördük. Eski bir Luteryan akademisyen J.A. Bengel, Pavlus'un "Yaşamak Mesih, ölmek kazanç" sözleri üzerinde "yaşamak Mesih, ölmek daha çok Mesih'tir" diyerek oldukça güzel bir şekilde yorumlamıştır. Bu nedenle cennetin neye benzediği sorulduğunda Mesih'le yaşamın şimdi bizler için ne anlama geldiğini sormak uygundur.

Bu soru aklınızı mı karıştırıyor? Eğer öyleyse, meselenin kalbine inmeye çalışmalısınız. Cennete gitmek istiyorsunuz. Fakat cennete Mesih ve O'nun varlığı egemen. Cennet, O'nu sevenler ve O'nun varlığının her şey olduğunu düşünenler için. Sonsuza dek Mesih'le sevgi dolu bir paydaşlık ve tapınma içinde yaşamak. Eğer Mesih'i şimdi istemiyorsanız, o zaman cenneti istediğinize nasıl inanabilirsiniz?

Ama ya Mesih sizin için her şey demekse? Öyleyse cennet O'nunla ilişkimizin mükemmelleştiği yer olacaktır. Şimdiden O'nun varlığını ve lütfunu tecrübe ediyoruz; ama o zaman bunlardan tamamen zevk alacağız. Tanrı'nın sevgisinin ve lütfunun bilincinde olduğumuz durumları düşünün. Cenneti tatmak bunları aşacak, yerine getirecek, mükemmelleştirecek.

Hristiyan biyografileri bu gerçeğe tanıklık etmektedir. Her Hristiyanın bunu ifade etme yolu vardır. Kuzey Afrikalı Augustine yüreğinin esenlik bulmasından, Alman Martin Luther cennetin kapılarının açılmasından, Fransız Blaise Pascal ateşten, İngiliz John Wesley yüreğinin "tuhaf bir şekilde ısındığından" söz eder. Isaac Watts kilisesine şunları söylemelerini öğretmiştir: "Lütuf insanları burada, aşağıda görkem buldu." Cennet, Mesih'in bu deneyimlerinin mükemmelleşmesidir, sevinci O'nu yüzyüze görmekten gelir.

İnsanlar "Cennet neye benziyor" sorusunu sorduğunda, genellikle cennete egemen olan Mesih'le ilişkinin yerine getirilmesi yerine cennetin fiziksel özellikleriyle ilgili bir cevap beklerler cennetin, Tanrı'yla beraber evimizde/yurdumuzda olacağımız anlamına geldiğini hatırlamamız gerekir. Cennet, yalnızca bir ev değildir.

VAHIY GÖRÜMÜ

Vahiy Kitabı, cennetin nasıl bir yer olduğuyla ilgili çeşitli tanımlamalar içermektedir. Dördüncü, beşinci ve altıncı bölümler bizlere görkemin canlı bir portresini sunar.

Bu muhteşem görümde Yuhanna cennete açık bir kapıdan bakar. Tanrı'nın huzuruna girer. Önünde muhteşem bir taht durmaktadır. Görkemli biri oturmaktadır bu tahtta. Gök gürlemeleri duyulur, yıldırımlar çarpar. Dört canlı yaratık etrafında dönmekte ve tapınmaktadır:

Gece gündüz hiç durmadan "Kutsal, kutsal, kutsal, Her şeye gücü yeten Rab Tanrı, var olmuş, var olan ve gelecek olan" derler.

Dört canlı yaratık tahtta oturana, sonsuzluklar boyunca yaşayana her görkem, onur ve minnet sunduğunda, yirmi dört ihtiyar tahtta oturanın önünde eğilir ve sonsuzluklar boyunca yaşayana tapınırlar. Taclarını tahtın önüne koyarlar ve şöyle derler: "Dört yaratığın her birinin altışar kanadı vardı. Yaratıkların her yanı, kanatlarının alt tarafı bile gözlerle kaplıydı. Gece gündüz durup dinlenmeden şöyle diyorlar: "Kutsal, kutsal, kutsaldır, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Var olmuş, var olan ve gelecek olan." Yaratıklar tahtta oturana, sonsuzluklar boyunca yaşayana yüceltip ona saygı ve şükran sundukça, yirmi dört ihtiyar tahtta oturanın, sonsuzluklar boyunca yaşayanın önünde yere kapanarak O'na tapınıyorlar. Taclarını tahtın önüne koyarak şöyle diyorlar: "Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın; Hepsini senin isteğinle yaratılıp var oldu." (Vahiy 4: 8-11)

Bu zengin ve sembollerle dolu bir anlatım dilidir. Ancak amacı oldukça açıktır: tahtta oturana ve cennetekilerin güdusel olarak hergün, gece gündüz sunduğu övgüyü ve tapınmayı bize iletmektedir. Açıkça görülmektedir ki cennet sürekli ibadetin olduğu yerdir.

Altıncı bölümde hikayeye ekleme yapan bir şey olur. Boğazlanmış kuzu olarak tanımlanan İsa Mesih Tanrı'nın sağlayışının kitabının yedi mührünü açmaya başlar. Beşinci mührü açtığı anda, cennette nelerin olduğu bize anlatılmaktadır. “Kuzu beşinci mührü açınca, sunağın altında, Tanrı'nın sözü ve sürdürdükleri tanıklık nedeniyle öldürülenlerin canlarını gördüm. Yüksek sesle feryat ederek şöyle diyorlardı: “Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?” Onların her birine beyaz birer kaftan verildi. Kendileri gibi öldürülecek olan öbür Tanrı kullarının ve kardeşlerinin sayısı tamamlanıncaya dek kısa bir süre daha beklemeleri istendi.” (Vahiy 6: 9-11).

Vahiy Kitabında gizemli görünen birçok boyut vardır, fakat bu pasajda çoğu şey apaçıktır.

Kuzu beşinci mührü açtığı anda, cennete bir grup görürüz. Bu, beşinci bölümde tanımlanan sahne gibi değildir. O bölümde insanlar Yaratan Tanrı'ya övgü vermekle ve tapınmakla meşguldürler. Burada Rabbe yalvarmaktadırlar. Direkt olarak tapınıyor gibi görünmemektedirler. Bunun yerine yüksek sesle “Ne zaman yargılayacaksın?” diye haykırırlar.

Cennetteki bu ruhlar şikayet ediyor gibi değil, dua ediyor gibi resmedilmektedir. Egemen Rab'be, çocukları olarak dualarmızda yakardığımız şekilde işaret ederler. Aslında kutsalların yakarması için burada kullanılan kelime Pavlus'un Tanrı'nın çocuklarının “Abba, Baba” diye seslenmesinden bahsederken kullandığı kelimeyle aynıdır (Rom. 8:15). Haykırışlarımızda gözyaşlarıyla “Abba, Baba” diye sesini göklere yükselten kurtarıcımızı yansıtırız (Markos 14:36, İbr. 5:7).

GELECEK OLAN KRALLIK

Şu anda Mesih'in birinci gelişiyi ikinci gelişinin bilinmeyen tarihi arasında yaşıyoruz. Vahiy Kitabı, biraz gizemli bir yolla bu tansiyonun her şeyin ateşten geçeceği zamana kadar devam edeceğini söyler. Bu, çoktandır cennete olanların bakış açısından da doğrulanmıştır. Aslında bu tansiyon Mesih çağın sonunda tekrar gelene ve yeni göğü ve yeri yaratana dek devam edecektir.

Kutsalların cennette şikayet ettiği ve homurdandığını düşünmek gibi bir hataya düşmemeliyiz. “Yüksek sesle feryat ederek şöyle diyorlardı: “Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?” (Vahiy 6:10). Sorularını Rabbin Duası bağlamında düşünün. “Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.” (Matta 6:10) diye dua ediyoruz. Bu sözlerde, Baba'dan krallığının bu dünyaya gelmesini istiyoruz. Bu soru Mesih'in “Bundan sonra Mesih her yönetimi, her hükümranlığı, her gücü ortadan kaldırıp egemenliği Baba Tanrı'ya teslim ettiği zaman son gelmiş olacak” (1.Kor. 15:24) -geldiği gün yanıtlanabilir ancak.

Bu nedenle bu istekler şikayet ve homurdanma duaları değildir. Sunağın altındaki şehitler, Rab onlara hakkı olanı vermediği için şikayet etmiyor. Gelecek olan Krallığı özlemle

bekliyorlar ya da –daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse– Tanrı’nın tarih boyunca amaçlarının yerine gelmesini, Rabbimiz İsa Mesih olan Kralın gelişini özlemle bekliyorlar. Bu istekler Tanrı’nın yüceliğinin dünyada gerçekleşmesi için olan isteklerdir. Tanrı’nın kesin vaatlerine ve Mesih’in tekrar geleceğine dair söz vermiş olduğu gerçeğine dayanır.

Cennetteki şehitlerin ruhunun dua ettiği şey budur Tanrı’nın krallığının gerçekleşmesini istemektedirler. O zaman Tanrı’nın adaleti tamamen gösterilecektir. Mesih’in Krallığının gelmesi için ilk beklentileri kişisel esenlikleri değil, Mesih’in görkemidir. Nihai sonumuzu beklerken bu cennette olacaktır.

Bu “cennet neye benziyor” sorusuna Kutsal Kitap’ın cevabının bir kısmıdır. Orada, şimdi tecrübe ettiğimiz soğukluk ve uzaklıktan, uzak olarak Rabbe tapınacağız. Yorgunluk, utanç, günahın suçluluğunu hissetmeden huzurunda yaşamaktan zevk alacağız. Bizleri yaratmış ve bizleri sevgiyle kurtarmış olana hizmet etme ve tapma ayrıcalığına sahip olacağız.

Ancak burada cennet yaşama farklı bir bakış açısı getirilmektedir. Tanrı’yı onurlandırırken ve O’na taparken, aynı zamanda nihai sona geldiğimizin de bilincinde olacağız. Sunağın altındakiler gibi gelecek olan dünyanın gelmesi ve şimdikininkin bitmesi için Rab’be dua edeceğiz. Egemenliğinin tüm yaratılış üzerinde tamamen gelmesi için dua edeceğiz. O’na “Ne zamana dek, Rab?” diye soracağız.

Bugün tıpkı çoğu insan gibi ailelerimizden bazen uzun süre ayrı kalmak zorunda olabiliyoruz. Telefon, mektup ve e-maillere rağmen zaman yavaş ilerliyor gibi görünüyor. İletişim sıklık gösterebilir, ama aileyle birlikte olmakla aynı hissi vermez. Böylesi bir durumda, bizlerden biri ailesine dönebildi, ama birçok nedenden ötürü evine hemen dönemedi. Ama havaalanında bekleyen özlem ve sevgi dolu karısı için zaman geçmiyordu. Evin dolu olmasının hiçbir önemi yok. Aile içinde olunca, ev ev olur!

Cennet de böyle olacak. Fiziksel durumlarla ilgili merakımızın giderilmesi, Mesih’in orada ailesiyle olduğu gerçeğinden önemsizdir. Bizleri eve gittiğimizde kollarını açarak karşılayacak. Artık iletişimimiz yazılarla değil, yüzyüze olacak. Mesih’i olduğu gibi göreceğiz. En büyük sevincimiz, tüm ailesinin huzurunda O’na olan sevgimizi ifade etmek, O’na tapınmak ve hizmet etmektir.

“Cennet neye benziyor?” cennet eve, Mesih’e gitmektir!

Göreceğimiz üzere daha fazlası da var. James Barrie’nin ünlü oyunu Peter Pan’dan şu sözler Hristiyanlar için gerçektir: “Ölmek muhteşem bir macera olacak.

BÖLÜM BEŞ

EN İYİSİ OLMAK ÜZERE

Arkadaşlarımızdan birii zengin bir üst orta sınıf hanımefendisi ile toplu konutta yaşayan genç bir delikanlı arasında geçen konuşmaya şahit olmuş. İçlerinden biri hanımefendiye ait olan lüks evlerden birine bakıyormuş. Onları işaret ederek “Bu toplu konutlarda mı yaşıyorsunuz?” diye sormuş. Kadın dehşete kapılmış! Bu kadar para harcayıp masraf ettiği bu güzel rezidans nasıl böyle tanımlanabilir?

Batı toplumları için, Tanrı'nın gelecekte yapacağına kıyasla, bu dünyanın bir toplu konut olduğuna inanması aynı şekilde zordu. Bizim bakış açımızdan her ne kadar mükemmel, gerçek ve edebi gözükse de, gelecek olan gerçeğin bir gölgesidir.

Bunu bir düşünelim. Teleskopun yanlış ucundan olanları görmeye eğilim gösteriyoruz. Bizler için şimdi hissettiklerimiz ve gördüklerimiz gerçek, somut ve kalıcı görünmektedir. Buna kıyasla gelecek olan dünya hayali, soyut ve neredeyse bir rüyadır. Fakat Kutsal Kitap penceresinde baktığımızda, ne kadar miyop olduğumuzu keşfederiz. Şimdiki deneyimlerimizin “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer.” olduğunu öğreniriz (Rom. 8:18). Bu görkemli ağırlığıyla kıyasladığımızda, şimdiki acılarımız hafif ve geçicidir. Bu görünmeyenler sonsuzdur (2.Kor. 4:17-18).

Sorunumuz şu ki değer algılarımız rahatsız edilmiştir. Görünen ve geçici olanlara değer verir; görünmeyen ve sonsuz olanları görmezden geliriz. Bu nedenle bu çağın gidişatına kulak asmayın, zihinlerimizin yenilenmesiyle değişin (Rom. 12:1-2). Nihai durum Kutsal Kitapsal doktrini, bu çağ mentalitesini tersine çevirme amacını taşır.

Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın geleceğe dair neler yapacağı gelecek olan hasatın “ilk ürünleri” olarak tanımlanan Mesih'in dirilişinde yatar. Mesih, geniş ölçüde meydana gelecek bir şeylerin prototipi, örneğidir.

Ay'a ilk adım atmış Neil Armstrong'un şimdilerde ünlü sözlerini anımsayın. Başarısından “Benim için küçük, insanlık için büyük bir adım” diye söz etmektedir. İnsanın aya ayak basması Mesih'in mezarı dışına ayak basmasının yanında önemini yitirmektedir. Dirilişi bizim bugün ruhsal dirilişimizin nedeni değildir sadece (1. Petrus 1:3) ; ayrıca son günde diriliş hasadının ilk meyvesidir. İsa Mesih'in dirilişinde karanlığın güçleri aniden tersine döndü. İlahi gelecek şimdiye daldı ve çağların sonuna ait olan eylem –diriliş– Mesih'le birlikte önceden geldi.

MESİH, İLK DIRİLİŞ

İsa'nın dirilişinin merkezi önemi, tüm kozmonun restore edilmesinde tepe noktasına varacak olan Tanrı'nın kurtarıcı, yenileyici ve diriltici eyleminde yatmaktadır.

Pavlus bunu önemli bir pasajda tartışmaktadır:
“Bu durumda Tanrı'yla ilgili tanıklığımız da yalan demektir. Çünkü Tanrı'nın, Mesih'i dirilttiğine tanıklık ettik. Ama ölümler gerçekten dirilmezse, Tanrı Mesih'i de diriltmemiştir. Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz. Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır. Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız. Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir. Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir.

Herkes nasıl Adem`de ölüyorsa, herkes Mesih`te yaşama kavuşacak. Her biri sırası gelince dirilecek: İlk örnek olarak Mesih, sonra Mesih`in gelişinde Mesih`e ait olanlar. Bundan sonra Mesih her yönetimi, her hükümlerini, her gücü ortadan kaldırıp egemenliği Baba Tanrı`ya teslim ettiği zaman son gelmiş olacak. Çünkü Tanrı bütün düşmanlarını ayakları altına serinceye dek O`nun egemenlik sürmesi gerekir. Ortadan kaldırılacak son düşman ölümdür. Çünkü, “Tanrı her şeyi Mesih`in ayakları altına sererek O`na bağımlı kıldı.” “Her şey O`na bağımlı kılındı” sözünün, her şeyi Mesih`e bağımlı kılan Tanrı`yı içermediği açıktır. Her şey Oğul`a bağımlı kılınca, Oğul da her şeyi kendisine bağımlı kılan Tanrı`ya bağımlı olacaktır. Öyle ki, Tanrı her şeyde her şey olsun”(1.Kor. 15:20-28).

Burada elçi gelecekte olanların geçmişte kaybedilenlerin kurtulması ve onarılmasını içereceğini tanımlamaktadır. İlahi emir hem yenilenecek hem de tamamlanacak. Bunun meydana geleceği beş basamağa bakalım.

İlk olarak, Mesih`in dirilişi Adem tarafından dünyayla tanıştırılan ölüme karşı çıkılmasıyla başlar(ayet 22-23).

İkinci olarak, bu karşı koyma Mesih`in tüm düşmanlarının yıkımını getirecek, “bütün egemenlikleri ve gücü”(ayet 24-26).

Üçüncü olarak, Tanrı`ya karşı olan herşeyi egemenliği altına alarak Mesih Babasına boyun eğen bir dünya sunacak(ayet 24).

Dördüncü olarak, Oğul da o zaman Baba`ya itaat edecek(ayet 28).

Bu, Yeni Antlaşma`da en sarsıcı ifadedir: Oğul Baba`ya itaat edecek! Ama bu Tanrı`nın Oğlunun tanrısal doğasında Baba`dan aşağı –ikinci tanrısal varlık– olduğu anlamına gelmez. Bu resim, daha derin ve daha güzeldir.

Yaratılıştan önce Üçlülük Tanrısı kendisiyleydi, tanrısal özüyse tamamen razı bir şekilde mükemmel bir paydaşlık içerisindeydi. Fakat daha sonra insanların –Tanrı benzeyişinde– yaradılışıyla yaratılış Baba`nın Oğlu`na sevgi hediyesiydi (Kol 1:16, İbr. 1:2-3). Karşılığında, insana Oğul`un dünyasının kahyaları, bahçıvanları olma ayrıcalığı verildi, dünya üzerine egemen oldu(Yar. 1:28). Fakat insanlığın itaatsizliği yüzünden, dünya isyankar bir yaratılış oldu, Baba`nın iradesinden ve böylece Mesih`in Rabliğinden kovuldu.

Ruh`un paydaşlığında birlikte yaşayan ve seven Baba ve Oğul her şeyi yoluna koymayı tasarladı. Oğul, Tanrı`nın önünde bizim adımıza itaat sumak için insan doğamızı alacaktı. Bizim yerimize itaat edecekti, böylece itaatsizliğimizin cezasını kabul edecekti –ölüm cezası, hem de çarpmışta utanç dolu bir ölüm.

Adem`in başarısız olduğu şeyi yapacak ve Adem`in yaptığı şeyin sonuçlarını ortadan kaldıracaktı. İşte bu nedenle Pavlus O`na ikinci insan ve son Adem olarak seslenmektedir(1.Kor 15:45,47).

Günahlarımızın cezası ölümden tamamen ödendiğinde, Baba O`nu diriltecek ve sevgi dolu itaatinden ötürü O`nu yüceltecekti. Şimdi dirilmiş ve yücelmiş olarak beden olan Oğul her şeyi bir kere daha kendisine bağlar. Ruhunun gücüyle yeryüzünün her bir köşesi mirası olur(Mez. 2:8, Matta 28:18-20). Bu eylem Mesih`in dönüşünde zirve noktasına ulaştığında,

bu dünyayı Baba'ya yeniden zaferle sunmakla kalmayacak, fakat beden alan Oğlu olarak kendisini de Baba'nın sevgisine teslim edecek.

Beşinci olarak, Tanrı o zaman her şeyde her şey olarak görünecek(1.Kor. 15:28). Her şeyi düzene koymada, yaratılıştan önce Kendisiyle yaşayan Üçlülük Tanrısı şimdi yenilenmiş yaratılıştaki her yerde, her şeyde görünecek. Bu, aynı zamanda Vahiy kitabının açılış kısmında iki bölümün görünümüdür. Emir verilir ve Tanrı, Alfa ve Omega, Başlangıç ve Son olarak gösterilir.

Bu kozmik emir Mesih'in dönüşüyle yerine getirecek. Kişisel, görünür, duyulur ve görkemli bir şekilde gelecek. Ölümler diriltilecek(Daniel 12:2, Yuhanna 5:25-29, Elç. 24:15, Vahiy 20:11-15) ve yaşayan imanlılar değiştirilecek(1.Kor. 15:51). Tüm insanlar o büyük tahtın önüne çıkacak(Vahiy 20:11), Tanrı'nın yargı tahtının önüne(Rom. 14:10) ve Yuhanna 5:22'ye göre Mesih'in yargı tahtıyla aynıdır (2.Kor. 5:10). Sonra bedendeyken yapmış oldukları işlerin kendileri için bedeli ne olduğu ilan edilecek. Bu, yeni gökle ve yeni yeryüzüne ya da ateş gölü ve dışarıdaki karanlığa gerçek kabulün girişi görevini üstlenecek(Vahiy 21:22).

Kutsal Yazılar boyunca anlatılan ölüm ve yaşamın iki yolu bundan böyle sürekli ayrılacaktır. Doğru ve kötü, koyun ve keçiler, buğday ve deliceler tamamen ayrı tutulacak. Kutsanmış olan sağ elde duracakken, diğerleri utanç ve hor görülme içinde solda olacak. Kutsal Yazılar bu ayrım hakkında açık bir şekilde konuşur, fakat vahyin açıklığı Tanrı'nın yanında olacaklarla ilişkili olarak mükemmelleşir.

İMANLILARIN DIRİLİŞİ

Mesih döndüğünde, tüm ölenler diriltilecek, Mesih'te ölenler diriltilecek ve Mesih'te hala yaşayanlar değiştirecek, Pavlus'un söylediği üzere "yeni bir beden" alacaklar (1.Kor. 15:22). İster ölü ister diri bütün imanlılar değiştirecek.

Pavlus bu diriliş değişimini "ölüler nasıl dirilir ve nasıl bir bedenle" sorusuna 1.Korintliler 15:35-49'da cevap vererek tanımlar. Bu değişim neleri içermektedir?

İlk olarak Tanrı'nın doğada oluşturduğu doğanın düzenine başvurur: tohum ölür, çiçekler onların dirilmiş yaşamlarıdır. Bunun yanı sıra, doğa kanunu bizlere tüm bedensel varlıkların aynı türden olmadığını gösterir. Farklı türler olmasına rağmen, bütün duygusal bedenler aynı sınıftandır(ayet 39). Tüm göksel maddeler (güneş, ay ve yıldızlar) aynı sınıftandır, fakat farklı türlerdir (ayet 40-41). Ancak dünyevi ve göksel maddeler farklı sınıf, fakat farklı türlerdir(ayet 40-41). Ancak dünyevi ve göksel maddeler farklı sınıftandır(ayet 40).

Pavlus'un söylemeye çalıştığı nokta şudur: şimdiki ve dirilen beden arasında önemli devamlılık noktaları olacak olmasına rağmen, dirilmiş beden dünyevi bedenden daha farklı bir varlık düzenine ait olacak. Bu farklılığı Türkçe'de anlaması zor olan iki terimle özetler: Şimdiki beden (psychikon); ruhta gelecek beden (pneumatikon). Aradaki farklılık üç yolla ifade edilebilir:

Şimdiki Beden
Yok edilebilir

Gelecek Beden
Yok edilemez

Onursuz
Zayıf

Onurlu
Güçlü

Şimdiki bedenlerimizin dayanıklılığı, onuru ve gücü geçici bir göz yanılmasıdır. Şimdiki günahkar güçsüzlüğümüzle bozulmuştur. Zayıf, faydasız tohumdur ve bu dirilmiş kişinin yok edilemez, onurlu ve güçlü çiçeğine yol vermelidir.

Bunlar yalnızca teorik ifadeler değildir. Pavlus'un işaret ettiği gibi, bunlar protipte meydana gelenlerden çıkarılan sonuçlardır(1.Kor. 15:49). Mesih'te Tanrı bizlere zaten bir yaşam modeli vermiştir, çünkü Pavlus'un da dirilişle ilgili dediği gibi değişimin Mesih'in diriliş değişiminden öğrendiklerine bağlıdır. Topraktan gelen Adem'in benzerliğinde doğduğumuz gibi, gökten olana da benzeyeceğiz demektir Pavlus. Mesih'in dirilişi yalnızca ilk diriliş değildir, ayrıca dirilişimizin kaçınılmaz etkisinin de sebebidir. Kutsal Ruh'un gücüyle dirilmiş olan Mesih kendi görkemli bedeninin benzerliğine dönüştürecektir bedenlerimizi(Fil. 3:21).

DIRILMIŞ BEDEN

Bu beden nasıl olacak? Bu soruyu soran ilk kişi biz değiliz. Pavlus bu beden ruhsal, görkemli ve tanınmayan bir beden olacağını söylemektedir.

RUHSAL

Pavlus, dirilen bedenden ruhsal bir beden olarak söz eder (Grekçe'de soma pneumatikon – pneumatic beden). Biyolojik ve kimyasal olarak bunun ne anlama geldiğini bilemiyoruz. Belki de yalnızca Mesih'in dirilmiş bedeninin yaralar taşıdığı, dokunabildiği ve yemek tüketebildiğinin anlatıldığı Luka 24:36-43 ve Yuhanna 20:27'den örnekler çıkarmalıyız. Bu pasajlar, dirilmiş beden en önemli özelliklerini vurgulamak yerine Mesih'in dirilişinin bedensel olduğunu göstermektedir. "Ruhsal" demekle Pavlus hayali veya somut bir bedenden söz etmez. Kelime muhtemelen büyük harfle başlar- Ruhsal. Kutsal Ruh'un dünyasına uygundur anlamına gelmektedir. Ruhsal beden, beden zayıflığından özgür kılınmış ve Kutsal Ruh'un yönetimini açığa vuran bir bedendir. Pneumatic doğasının özü Kutsal Ruh'un gücüyle dirilmiş olmasıdır(Rom. 8:11, Fil. 3:21).

Mesih'in dirilişte Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı'nın Oğlu olarak ilan edildiği gibi(Rom. 1:4), bedenlerimizin kurtuluşu veya dirilişi (Rom. 8:23) Tanrı'nın beyanı, güçle Tanrı'nın oğulları olarak evlatlık alındığımızı dair nihai kanıttır. Tıpkı İsa'nın zayıflıkta çarmıha gerildiği ama Tanrı'nın gücüyle yaşadığı gibi, zayıflıklarını paylaşan bizler de dirilişin gücünü (Fil 3:10-11) ve mahvolmaz yaşamın gücünü(2.Kor.13:4) paylaşacağız.

Bunun ne anlama geldiğini kavrayabilecek gücümüz yok. İsa Mesih'in kendisi tarafından yaşama geri döndürülenler bile insanlığın zayıf yönüne sahipti. Lazarus yine de yorgun hissetmeye, hastalığa meğilli olmaya devam etti ve sonunda öldü. Fakat nihai diriliş geri dönüş değil, dönüşümdür. Bizleri ölümün bedeninden kurtarır ve bizlere yaşam bedenini giydirir.

Doktoruna, sürekli bir genel fiziksel halsizlik şikayetiyle giden bir arkadaşımız vardı. Yapılan testler sonucunda doktoru uykusu sırasında yeterli oksijen alamadığını fark etti. Bu nedenle yeterli oksijen olabilmesini sağlayan bir alette uyuması gerekiyordu. İlk başta rahatsız etti bu alet onu, ama ondak değişim gözle görülürdü. Halsizlik ortadan kalktı. Bu halsizlik durumunun normal olduğunu düşünmeye başladı ve şimdi şöyle söylemektedir: “Hayatın gerçekten normal olmasına inanamıyorum!”

Bu şekilde dirilişten sonraki yaşam tıpkı bu dönüşüm gibi olacaktır. Dirilen beden güç ve enerjiyle dolu olacak. Günahkar ve zayıf bedenlerimiz tapınağı olabilsin diye Ruh'ta yaşamak şimdi bizler için gayret gerektirmektedir. Günaha ve Şeytan'a karşı savaşmak zorundayız. Kimi çabalarımız yorucu, üzücü, uzun süreli fiziksel başarısızlık verebilir. Özgür olmayı arzularız. Ama o zaman, Ruh aracılığıyla Tanrı'yla tam bir bedende itaat ve doğal hale gelecek. Kesinlikle o zaman kolay olacak!

GÖRKEMLİ

Dirilişiyle bedenlerimizin kurtulması Pavlus'un Tanrı'nın çocuklarının görkemli özgürlüğü olarak adlandırıldığı durumun bir parçasıdır (Rom. 8:18). Şimdi tıpkı Mesih'in acılarını miras aldığımız gibi, görkemini de miras alacağız(Rom. 8:23).

Pavlus'un bu görkem temasını Romalıların ilk sekiz bölümü boyunca dikkatli bir şekilde sıralar. İnsan Tanrı'nın yüceliği için yaratıldı, fakat insan bu yüceliği putperestlikle değiş tokuş etti(1: 21-23). Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı(3:23). Fakat Mesih'te bu yüceliği paylaşma umudu yatmaktadır(5:2), şimdi bu görkem kesindir(8:30). Pavlus aynı zamanda Tanrı'nın çocukları en sonunda Mesih'in benzerliğine dönüştürüldüğünde(8:29), bu görkemin onlara verileceğinden söz etmektedir (8:18,21). Bu, başladığı dönüşümü bizlerde bitecek olan Ruh'un tamamlayacağı diriliş görkemidir (2.Kor. 3:18, Rom. 8:11).

Görkemle ilgili iki boyut vardır, her iki de Kutsal Kitapsal resimde mevcuttur. İlki görünüm değişimidir. Petrus, Mesih'in dağda görünümünü değiştğinde Tanrı'dan yücelik aldığını görmüşür(2.Petrus 1:17). Aynı şekilde Yuhanna'da Mesih'in görkemine, Baba'nın biricik Oğlu'nun görkemine bakakalmıştır(Yuh. 1:14). Ölmüş olanı yaşayan olarak görerek (Vahiy 1:17-18), Yuhanna görmüş olduğu görümlerle kendinden geçmiştir. Dirilen bedenle, bu adamların sadece tadımlık aldığı Mesih'in korkuyla karışık saygı dolu kutsallığının güzelliğini yansıtacaktır.

Eski Antlaşma'da görkem için kullanılan kelimedede yer alan ikinci boyut özün ağırlığı ve değerliliğidir. Dirilen beden asla yok olmayan, bozulmayan, solmayan, bir maddedir(1. Pet. 1:4). Nitelikli bir madde oluşunu söyleyebilir. Örneğin Mesih'in görünümüne dayanabilecek. Tıpkı şimdiki bedenlerimizin geçici olana uygun olduğu gibi sonsuz krallığa uygun olacak sonsuza dek dayanıklı bir halde yapılacak.

Bu yeni yaşam kalitesi Rab'bin bizlere evlenip, evlendirmeyeceğimizi, gökteki melekler gibi olacağımızı neden söylediğine dair ipucu vermektedir(Matta 22:30). Bu sözler bazı hristiyanların aklını karıştırmaktadır. Tanrı'dan gelen öncelikli yaratılış armağınıyken gelecek çağda neden ortadan kalkıyor böyle bir armağan?

Evlilik, Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın insanların yalnızlığı için verdiği evrensel ilahi bir armağan olarak görünmektedir(Yar. 2:18). Aynı zamanda paydaşlıkta Tanrı'ya hizmet etmek için

kurulmuştur. Ama insanlar Tanrı'yla yaşamaya başladığında, yeni gök ve yeni yeryüzünde evliliğin fonksiyonlarına ihtiyaç duyulmayacak, çünkü Tanrı'nın kendisi bizimle olacak (Vahiy 21:3,22). Güneşe ihtiyaç olmayacak, çünkü Tanrı'nın görkemi ve Kuzu'nun varlığı bize ışık verecek. İlk yaratılış bu çeşitli hediyelerine ikinci yaratılışta ihtiyaç duyulmayacak.

Şu an için Tanrı'yla olan paydaşlığa işaretlerdirler, ama daha sonra Tanrı'yla yakın bir paydaşlığımız olduğunda ortadan kalkacaklar.

Eğer bu doğruysa, ne görkemli ve tatminkar bir paydaşıktır bu!

TANINAN

“Gelecekte birbirimizi tanıyacak mıyız?” sıklıkla sorulan bir sorudur. Eğer Mesih'i prototip olarak alırsak, cevap açıktır. Öğrencilerinin tanıdığı ve takip ettiği aynı kişiydi. Melekler çağların sonunda tekrar geleceğini söylerken, “aynı İsa”dan bahsetmektedirler(Elçilerin İşleri 1:11). Tannabilirlik, Pavlus'un 1.Korintliler 15:42-43'te bedeninin dirilişiyle ilgili söylediklerinde yer almaktadır. Bu nedenle Westminster İnanç Açıklaması “farklı niteliklerle olsa da ölümler aynı bedellerle dirilecek”(32.2) demektedir.

Bedenin dirilmesi, tam olarak aynı fiziksel maddeden oluşturulmayacak olsak da şuan olduğumuz aynı kişiler olacağımız anlamına gelir. Elbette bildiğimiz üzere şimdiki yaşamımızın tamamen aynı madde ve özünden oluşturulmadığımızı biliyoruz. Tırnaklarımızı kesmemiz ve saçımızın uzaması gerçeği bunu gösteriyor. Yine de bir devamlılık söz konusudur, aynı bedensel insan olarak kalmaya devam ederiz. Yeni Antlaşma'nın öğrettiği budur.

Pavlus'un 1.Korintliler 15:39-44'te belirttiği gibi ruhsal beden fiziksel bedenden farklıdır. İmanlı aynı bedensel kişi olarak kalsa'da, farklı niteliklere sahiptir.

Bazen “birbirimizi tanıyacak mıyız” sorusu Kutsal Kitap'ım ruhun ölümsüzlüğü öğrettiği anlayışını kavramayamamışlıktan doğar. Bir başkasının beden almayan ruhunu nasıl tanımayı umut edebiliriz? Elbette, önemle, Kutsal Kitap ruhun ölümsüzlüğünü öğretir. Evet, bedenini tanımanın ötesindedir. Fakat Kutsal Kitap bedensel diriliş üzerine odaklanmaktadır ve bu kişi tanımlanabilir kişisel karakteristiklerimiz olacağı anlamına gelir.

İsa Mesih, dirildikten sonra tanınır haldeydi. Meryem ve Emmaus yolundaki iki öğrencinin O'nu tanımadığı doğrudur, fakat bu her iki durumda da başarısızlık sıradışıdır, özel nedenlerden ötürüdür. Meryem, İsa'nın sesini duyduğunda, O'nu tanıdı. Elçileri İsa'nın ekmeği böldüğünü gördüğünde, O'nu tanıdılar (Yuh. 20:10-18, Luka 24:19-35). Mesih gibi bizler de dirilişten sonra tanınır olacağız. Kesinlikle gerçekte kim ve ne olduğumuz her zamankinden daha açık olacak.

Şimdiki deneyimlerimizin sonsuz bir görkem yarattığını söylemektedir Pavlus(2.Kor. 4:17). Bu yaşamın denenmeleri, daha önce olduğu gibi, çömlükçinin ellerinin bizi gelecek yaşam için daha iyi bir şeye dönüştürmesidir. Her birimiz diriliş görkeminden açıkça kişisel olarak pay alacağız.

Bazen, tamamen yabancı olduğumuz insanlar bizi havaalanında karşılamaya gelirler. Belki bizi yalnızca gördükleri fotoğraflardan tanırlar. Genellikle “Tahmin ettiğimden

gençmişsiniz(ya da uzunmuşsunuz)” derler. Birbirimizle diriliş günü karşılaştığımızda durum belki de biraz buna benzeyecektir. Daha derin anlamıyla bu cümleyi kuracağız: “Hatırladığımdan daha canlı daha zinde görünüyorsun” çünkü Kutsal Ruh yaşamlarımızda dha önce gizli olan işi açığa vuracak.

YENİ GÖKLER, YENİ YERYÜZÜ

İnsan tıpkı hayvanlar gibi topraktan yaratıldı, bizler yaşayan ruhlar veya varlıklarız. Fakat aynı zamanda Tanrı'nın benzeyeşinde yaratıldık. Yaratılışın bir parçası olmakla birlikte, ona egemen olmak üzere yaratıldık. Yaratılışla Tanrı'nın arasında ki bağ olmak üzere, Tanrı'nın adına yaratılışa hükmetmek ve yaratılışın övgü ve itaatini sunmak için yaratıldık. İnsanlık düştüğünde ve Tanrı'nın bizlerle olan iyi antlaşması bozulduğunda, yaratılışın da bizimle düşmesine neden olduk, lanet geldiğimiz toprağa da düştü. Mahkumiyet, çürümek ve bozulmuşluk Adem'in eylemi ve günahın meyvesinin elementleriydi.

Bu düşüş, İsa Mesih'le tersine çevrildi. Adem'in başarısızlığı son Adem'in itaatiyle tersine döndü(Rom. 5:12'in açıkladığı gibi). Mesih'in düşüşü tersine çevirmesinin bütün ve tam etkisi diriliş dönüşümünde tamamen ortaya çıkacaktır. Bütün dünya bu diriliş dönüşümünden pay alacak ve yenilenecek. Pavlus olacakların resmini şu şekilde çizmektedir: “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez. Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor. Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz.”(Rom. 8:18-23).

Burada Pavlus yaratılışı “büyük özlemle bekliyor” diyerek kişileştirmiştir. Bunun nedeni Tanrı'nın çocuklarının görkemli gelecek için beklemesidir (Rom. 8:23). Bu görkeme kavuşma yaratılışın çürümeye olan tutsaklığına son noktayı koyacak.

İsa Mesih'in dirilişi, “ölenlerin ilk doğanı” (Kol. 1:18), yeni yaratılışın Baş'ı, yeni yaratılışın üyelerininin dirilişini etkiler ve karşılığında tüm evrenin dirilişine yol açar. İsa buna her şeyin yenilenmesi demektedir (Matta 19:28). Bu, Mesih'in göklerden ikinci gelişine eşlik edecek uzun zamandır vaat edilen yenilemedir. (Elç. İş. 2:21)

2.Petrus 3:10-13 bu olayla ilgili daha detaylı bir resim sumaktadır. Petrus göklerin bir kükremeye ortadan kalkacağını, bütün elementlerin ateşle eritileceğini ve yer yüzünün çıplak bırakılacağını resmeder. Görkemli havaifşeklerin güzelliği soluk gecenin karanlığına gömülür, aklanmış, tertemiz bir dünyada nihai Tanrısal havaifşeklerin görkemli bir şöle sunmasının yanında. O zaman Tanrı'nın doğruluğunu gözler önüne seren yeni gökleri ve yeryüzünü göreceğiz.

Bu ifadelerin ardında Yeşaya'nın görüşü yatmaktadır:

“Çünkü bakın, yeni bir yeryüzü, Yeni bir gök yaratmak üzereyim; Geçmiştekiler anılmayacak, akla bile gelmeyecek. Yaratacaklarımla sonsuza dek sevinip coşun; Çünkü Yeruşalim'i coşku, Halkını sevinç kaynağı olarak yaratacağım. Yeruşalim için sevinecek, Halkım için coşacağım. Orada ağlayış ve feryat duyulmayacak artık. Orada birkaç gün

yaşayıp ölen bebekler olmayacak, Yaşını başını almadan kimse ölümü tatmayacak. Yüz yaşında ölen genç, Yüz yaşına basmayan kişi lanetli sayılacak. Evler yapıp içlerinde yaşayacak, Bağlar dikip meyvesini yiyecekler. Yaptıkları evlerde başkası oturmayacak, Diktikleri bağın meyvesini başkası yemeyecek. Çünkü halkım ağaçlar gibi uzun yaşayacak, Seçtiklerim, elleriyle ürettiklerinin tadını çıkaracaklar. Emek vermeyecekler boş yere, Felakete uğrayan çocuklar doğurmayacaklar. Çünkü kendileri de çocukları da RAB'bin kutsadığı soy olacak. Onlar bana yakarmadan yanıt verecek, Daha konuşurlarken işiteceğim onları. Kurtla kuzu birlikte otlayacak, Aslan sığır gibi saman yiyecek. Yılanın yiyeceği yse toprak olacak. Kutsal dağımın hiçbir yerinde Kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek.” Böyle diyor RAB.” (Yeşaya 65:17-25)

Bunun yerine gelmesinin ölçüsü kilisede ne kadar gerçekleşmiş olursa olsun, Petrus bunu gelecekte tamamlanacağını görmektedir.

Tanrı'nın gelecekteki eylemi, dünya için amaçlarından vazgeçmiş olması yerine tamamlayacağını gösterecektir. Her şey yok edilecek, ama yeni dünyanın ortaya çıkabileceği şekilde (2.Petrus 3:11). Petrus daha önce yok etme ideasını tufanla ilişkili kullanmıştır (2.Petrus 3:6-7). Bu yok ediş toplam ve nihai bir hiçliği meydana getirmemiş, ama bunun yerine yeni bir çağın ardından geldiği bir tufan yargısıyla dünyayı temizlemiştir. Yeni ve eski gökler, şimdiki ve dirilecek bedenler arasındaki devamlılığın soluk bir örneğidir. Yeni dünya temizlenmiş, değişmiş ve görkem içinde gelecek.

Sonuç olarak Vahiy kitabı yeni gökleri ve yeri her şeyin eskisi yıkılarak onandığı ve güzelleştiği bir yer olarak resmeder. Eski düzen yıkılacak ve cennet düzenlenecek (Vahiy 21:4-5). Yaşam ağacına erişilebilecek(22:2), artık lanet ve ölüm olmayacak(21:4,22:3), Tanrı'yla karanlığa gömülmeyecek bir ilişki olacak(21:3), yaşam nehrinden zevk alınacak(22:1). Bunların en iyisi de hiçbir engel yada perde olmadan Kuzunun görünümüdür(22:3). Tanrı'nın kendisi gözlerimizden bütün yaşları silecek(Vahiy 7:17).

SONSUZLUĞUNUZU NEREDE GEÇİRECEKSİNİZ?

Öyleyse kurtulmuş olanın sonsuza dek yaşayacağı atmosfer nasıldır, diye sorabiliriz? Bazen iki şey Hristiyanların bu soruya yetersiz cevap vermelerine yol açar, ilki, bazıları Kutsal Yazıların bedeninin dirilişi ile ilgili merkezi vurgusunu kavramadan ruhun ölümsüz olduğunu öğrettiğini düşünür. Bu Hristiyanların nihai durumlarını bedeni olmayan neredeyse gerçek dışı, varlık formunda görmelerine neden olur.

İkincisi, Vahiy Kitabının bazı pasajlarını yanlış okumak nihai durum için ölüm ve nihai tamamlanış arasındaki durumun yanlış anlaşılmasıdır. Bu nedenle, neredeyse çoğu Hristiyan gelecek yaşama ilgili sanki sonsuzluk boyunca beden almamış bir varoluşluk olduğunu söylerler.

Bu düşünce dirilişle ilgili Kutsal Kitapsal vurgu ve yeni bedenlerimiz hakkındaki gerçek için pek anlam ifade etmez, yeni gökler ve yeni yeryüzü ve onların varoluşları gerçeği hakkındaki Kutsal Kitapsal öğreti içinse hiçbir anlam ifade etmemektedir. Hayır, gelecek yaşamımız eksik değil fazla, şimdiki yaşamımızdan daha maddesel olacaktır.

Gerçekten de Tanrı'nın halkı cennette, Tanrı'nın huzurunda ve “Kutsal dağımın hiçbir yerinde Kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek. Çünkü sular denizi nasıl dolduruyorsa,

Dünya da RAB'bin bilgisiyle dolacak. Sürgünler geri dönecek”(Yeşaya 11:9) olacaklardır. Gökyüzü ve yeryüzü bir olacak, yeni gökler ve yeryüzü Tanrı'yla insanın olduğu gibi insanın da Tanrı'yla yaşayacağı yer olacak. O zaman, Tanrı'nın lütfunun gizeminde, ruhlarımızın özlemle beklediği olacak, Cennet yeryüzünde. Tanrı insanlarla olacak ve onlarla yaşayacak (Vahiy 21:3): göksel yeryüzü ve yeryüzüyle gökyüzü!

Peki ya Mesih'e ait olmayanlar; yol, gerçek ve yaşam olduğuna iman etmeyenler? Bu, doğal olarak hepimizin yüzleşmeye isteksiz olduğu sorudur.

KAYBOLANLAR NE OLACAK?

Bir tanıdığımız bize ailesindeki bir kayıptan söz etti. Ailede hiçbir şekilde Hristiyan yok gibi görünmekteydi. Akrabasının ciddi sağlık sorunları olmasına rağmen, ölüm yine de beklenmedikti. Ancak, arkadaşımızın hastalığının belirtilerini anlattığı gibi, şunları söyledi: “Muhtemelen en iyisi için hepsi bu.” Hemen akla gelen düşüncüyü paylaşmak için uygun zaman değildi: “Öyle mi?”

“En iyi için hepsi bu” gerçekten nedir: Tanrı'dan ve O'nun lütfundan ayrı bir sonsuzluk ya da sağlıklı bir yaşam ama geçmiş günahlardan tövbe etme ve kurtarıcı olarak Mesih'e dönme fırsatı mı? Yeni Antlaşma, bir gün Mesih'in soluna geçecek kişilerin olacağı öğretişinde kesindir sonsuza dek kaybolacaklar. Kaderleri Mesih'in kendisi tarafından canlı ve korkunç resimlerle tanımlanmıştır. Şeytan ve onun melekleri için hazırlanmış sonsuz ateş(Matta 25:41), kızgın ve kükürt dolu bir göl atmosferidir(Vahiy 21:8). Sonsuz ceza yeridir(Matta 25:46). Göksel ışıktan uzak(Matta 22:13, 25:30), karanlık bir yerdir(Matta 8:12). Yahuda ve Petrus'un sözünü ettiği “zifiri karanlıktır” (2.Petrus 2:17, Yahuda 1:3). Yeni Yeruşalim'in dışında bırakılan yer olarak tasvir edilir(Vahiy 22:15). Ağlayış ve dış gıcirtısı olacağı ve muhtemelen insanların birbirini suçlayacağı yerdir(Matta 8:12).

Hristiyanlar hiç bu dilin literal mi yoksa metaforik olarak mı anlaşılması konusunda tamamen hem fikir olamadılar. Örneğin, John Calvin bu tanımlamaların Tanrı'nın yargısı resimsel bir şekilde ifade ettiğine inandı. Ateş katmanının karanlık katmanı ile bağdaşmadığı görülmektedir. Nihai analizde, bu pasajların diliyle ilgili anlayışımız, Kutsal Kitap'ın dil kullanımının doğasıyla ilgili anlayışımızın sorunudur. Öğretişinin kendi içinde tutarsız olduğu noktaya Kutsal Kitapsal dilin zorlanmaması genel bir yorum kuralıdır. Fakat Kutsal Kitap'ın metaforik olarak tanımladıklarının yavan bir gerçeklik olduğu düşüncesine kapılmak gibi bir hata yapmamalıyız. Cehennem belki metaforik terimlerle tanımlanabilir, ancak cehennemin kendisi bir metafor değildir. Korkunç bir gerçekliktir.

“Büyük boşanma” kitabında C.S. Lewis yaratıcı bir şekilde cehennemden cennete giden bir grup ziyaretçiyi resmeder, öyle zayıftırlar ki cennetteki çimenler, yapraklar ayak tabanlarını yaralar. Cennet yaşamına uygun olmayarak, cenneti katlanılmaz bir olarak görürle. Kaybolanları, dünyada oldukları insanların abartılmış karikatürleri görür. Tıpkı Tanrı'nın çocukları Tanrı'nın onları dönüştüreceği gibi olacaklarsa, kaybolanlarda Tanrı'nın lütfundan ayrı olacaklar. Bunun yanı sıra günahın etkilerini sınırlayan Tanrı'nın genel lütfu tamamen ve sonsuza dek geri çekilecek.

Fakat İsa, cehennemin bundan daha fazlasını içinde barındırdığını göstermektedir. Tanrı bizleri doğal halimize öylece bırakmaz. Buna şundan itibaren başlamıştır (Rom. 1:24, 26,28). İsa cehennemin “sonsuz ateş” olduğunu (Matta 18:8, 25:42), “Karanlık, ağlayış ve dış gıcirtısının” olduğunu(Matta 8:12) söylemektedir. Tanrı’dan böyle sonsuza dek ayrı kalmak yerine hiç doğmamış olmak daha iyidir(Matta 26:24). İsa, kaybolanların cezasının dereceleri olduğunu söylemektedir. Bu, Tanrı’nın mükemmel adaletinin son düzenlemesidir. Yargı gününde Kefernahum gibi bazı kentler Sodom ve Gomora’dan daha büyük cezalar alacaklar(Matta 10:15, 11:20-24). Kimileri diğerlerinden daha az cezalar alacaklar(Luka 12: 47-48). Fakat gördüğümüz üzere hepsi cezalandırılacak. Adalet mükemmel bir şekilde yerine getirilecek.

Yeni Antlaşma’nın cehennem tanımlamaları detayları değildir. Şüphesiz gerçek şu ki narin ruhlarımız cennetin daha detaylı vahyinden daha fazla cehennemin detaylı vahyiyle baş edemez. Fakat cehennemin gerçekliğiyle ilgili Kutsal Kitapsal öğretiş oldukça fazladır ve Rab İsa Mesih’in cennetle ilgili verdiği gibi açık ve dogmatiktir.

İsa, bundan hiçbir haz duygusuyla bahsetmemiştir. Alman-Amerikan akademisyen Geerhordus Vos’un söylediği gibi: “Eldede bulunan konu O’nun için korkunç bir gerçektir, mecburi durumların dışında, açık konuşmaların içine bu konuyu çekmekte tereddüt yaşadığı”

Bunun dışında İsa’nın kendisi şöyle söyledi, “Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı’dan korkun. Evet, size söylüyorum, O’ndan korkun.”(Luka 12:4-5).

Bunlar kurtarıcının son sözleridir.

GÜÇLÜK / ZORLUK

Fakat kötülerin kaderini düşündüğümüzde bizlerin nihai konumu mükemmel derecede görkem içinde nasıl olabilir? Kesinlikle bir kişinin cehennemdeki durumu cennetin üzerine derin bir mutsuzluk gölgelemektedir. Bu durum doktrinsel olarak derin ve zor olduğu kadar psikolojiktir de, Kötülerin kaderini duygu denizine dalmadan düşünmek oldukça zordur.

Kilisede zaman zaman öne çıkan cevaplardan biri kaybolanların varlıklarının biteceğidir (hiçliğe gitme olarak adlandırılır genellikle). Hiçliğe gitme, son yıllarda bazı evanjelik Hristiyanlara cazip gelen bir durumdur. Bu görüşün savunucuları (sıklıkla Kutsal Kitap’ın mahvolma ve ikinci ölüm ifadelerini baz alırlar) kaybolanın varlığının sonlandığını söylerler. Böylece cennetin sevinci çoklarının dışarıda karanlıkta olduğu, sonsuza dek Tanrı’nın cezasına maruz kalacakları bilgisiyyle kararmaz. Cennet hep orada olacağında, cehennemin varlığı olduğuna dair keder duygusu böylece ortadan kalkacak.

Hiçliğe gitme anlayışının bu güçlülere Kutsal Kitapsal cevap olduğuna inanmıyoruz. Bunun nedenlerinden biri, yandaşlarının genellikle var saydığı psikolojik rahatlamayı mantıklı olarak sağlamıyor. Sevdiğimiz insanların var olmayışı kaybolduklarını biliyor olmamızın acısını dindiriyor gibi gözükabilir, fakat ne şimdi ne bundan sonra ne mantıklı ne de duygusal olarak acıyı yok edemez(Ek’e bakınız). Kaybolanların tamamen yok edilmesi Tanrı’dan ayrı olma deneyimlerine bir tercih olarak görünebilir, ama kendi içinde teselli edici değildir. Çünkü hiçliğe gitmenin temel olarak öğrettiği şey Tanrı’nın onları yok etmesidir gerilim sona ermemektedir.

Kutsal Yazıların kendisi burada hissettiğimiz psikolojik gerilime işaret etmez. Belki de günahkar konumlarımızda Tanrı'nın bu konuyu bizlerde ve bizim için nasıl çözümleyeceğini anlayamıyoruz. Fakat Kutsal Kitap bizlere bazı ipuçları sunmaktadır. İlk olarak, Tanrı'nın kutsallığını ve kendi günahlılığımızı çok açık bir şekilde görebileceğimizi, yüreklerimizdeki şimdiki günahlardan kurtulduğumuzun ve Tanrı'nın yargı eylemlerinde kesin doğruluğun tamamen bilincinde olacağımızı söylemektedir (Vahiy 19:1-3'de olduğu gibi).

İkinci olarak, kötü olanların dışarıda karanlıkta, "dışarıda" (Vahiy 22:15), Yeni Yeruşalim'in dışında olduğuna işaret ederek cehennem Tanrı'nın şehrinin karşısında tamamen parladığı karanlık bir gökyüzüdür. Cehennem hiçbir şekilde bilemeyeceğimiz ir yerdir, çünkü bizler tamamen hükmeden ışıpta yaşayacağız.

Üçüncü olarak, cehennem şeytan ve meleklerin, Mesih karşıtının son konutudur. Her şeyi dolduran Mesih'i reddedenlerin tümü için uygun bir konuttur. Belki de cehennemi dolduracaklar için orası iğrenç bir yer olacaktır, ama cennette olanlar için mimarize edilmiş insanlığın yaşadığı yer olacak. Kurtulmuş olan cehenneme bakıp şunu söyleyecek: "Dışarıda orada, şehrin duvarlarının dışında, Kuzu yara aldı; dışarıda bir yerde Baba'nın sonsuz yargısının anıtı durmaktadır.

Fakat Kutsal Kitapsal vahiy bile kötülere ne olacağıyla ilgili bizlere tam ve kapsamlı bilgi vermez. Eminiz ki Mesih için bizlerin anlayamacağı söyleyecek çok şeyi vardı. Ama şunu biliyoruz: bizim için dua etti, öyle ki O'nun olduğu yerde olalım (Yuh. 17:24). Otoparklarda, tamamen görkemi içinde olacak, Yeruşalim'de yaşayanlar Krallarının yüzünü görecekler ve O'nun benzerliğine dönüştürülecekler.

Tüm Kutsal Kitapsal öğretişte olduğu gibi, Yeni Antlaşma'nın önceliklerin altını çizdiğinin farkına varmamız gerekir. Tanrı'nın bilmemizi istediği en önemli şeyler sıklıkla ve açık bir şekilde vahyettikleridir. Bazı şeyleri öğrenmemize gerek yoktur, bazıları da anlama kabileyetimizin çok ötesindedir. Musa gibi Tanrı'nın vahyettiği her şeyi nüfuz edebilmek için öğrenmeliyiz, fakat aynı zamanda Rabbe ait olan gizli şeyler olduğunun da farkına varmalıyız (Yasanın Tekrarı 29:29). Öyleyse Yeni Antlaşma'nın cennet ve cehennemle ilgili öğretişini ışığında önemli olan nedir?

Mesih'e olan imanla cennete kabul edildiğimize dair bizi bilgilendirmektedir ve elçi Petrus söylemektedir "Bunun için, sevgili kardeşlerim, mademki bunları bekliyorsunuz, Tanrı'nın önünde lekesiz, kusursuz ve barış içinde olmaya gayret edin." (2.Petrus 3:14).

BÖLÜM ALTI

GİTMEMEYE HAZIR OLMAK

Yaşamlarımızda birçok şey için hazırlanırız. Günlük işlerimiz ve hatta boş zaman aktivitelerimiz için çalışır ve antrenman yaparız. Evlilik, ev aile gibi önemli olaylar için planlar yaparız. Hatta kimileri akşam yemeklerini veya kısa seyahatleri askeri bir titizlikle planlar. Ancak günümüzde çok az insan ve hatta çok az Hristiyan ölmeye hazırlanır. Hatta durum tam tersidir. Hayatın en büyük gerçeklerinden biri olarak görmemize, Mesih'in ikinci gelişinin yakın olduğunu bilmemize rağmen ölüm gerçeğini düşünmemeyi ve bundan bahsetmemeyi tercih ederiz.

Bu modern sessizlik komplosuyla ilgili kurnazca bir durum söz konusudur, çünkü moderndir. İnanması güç ama Charles Dickens'ın seri halindeki "Eski Merak Dükkanı" kitabı ilk yayınlandığında, okuyucular Küçük Nell'in ölüm yatağı sahnesinin devamını görmek için yeni kitabı satın almak için uzun kuyruklar oluşturdu. Önceki jenerasyon açıklığı bizim jenerasyonlarda kayboldu. Ölümün bizlerin baş edemeyeceği bir konu olduğu gerçeğini saklayamıyoruz. Yalnızca bilimsel terimlerle tanımlanıyor.

Genç bir Hristiyan arkadaşımız bir gün kendisini yerel bir dükkanda bir konuşmanın içinde bulmuş, konu şaşırtıcı bir şekilde ölüm ve ölmekmiş. Arkadaşımızın inancını bilen dükkanda çalışanlardan biri "Pekala, Jim, ölmekten korkmadığını biliyoruz" demiş. Her an ölebileceği bir hastalığı olduğundan habersizlermiş. "Evet, bu doğru, gerçekten de korkmuyorum" diye yanıtlamış Jim. "Yarın ölmeye hazırım." ve öyle oldu. Ertesi gün ölü bulundu. Ama ölmek için hazırlanmıştır.

Çoğumuz böyle olmadığımızı biliyoruz. Ancak, eğer Hristiyansak, daha iyi hazırlanmamız gerektiğini seziyoruz. Bazen yaşamımızı sonlandıran ciddi ve belki de ölümcül bir hastalıktır. O halde, bir kez daha ölümün kesinliğinin hiç bitmeyen devamlılığı bakış açısından değil, teleskopun uygun sonundan yaşamlarımıza bakmaya başlarız.

Bugün neredeyse atalarımızın ölüme ruhsal olarak kazançla bakabilme yetilerinden yoksunuz. Sonuç olarak, yalnızca öldüğümüz şekilde değil yaşadığımız şekilde de zayıfız. Ölüme karşı gerçek bir Hristiyan yaklaşımını nasıl geliştirebiliriz? Kutsal Yazıların sunduğu temel noktaları kavramamız bize yardım edecektir.

GERÇEK UFUK

Ölüme hazırlanırken ve kesinlikle onu beklerken, Hristiyanlar kendi ölümlerini ya da sevdiklerinin ölümlerini geleceğin odak noktası olarak görmezler. Elbette, bir bireyin ölümü önemlidir. Örneğin Pavlus ölmeye istekliydi, çünkü bunun sonucunun "Mesih'le olmak" olduğunu, çünkü "Ölümün kazanç olduğunu" biliyordu (Filipililer 1:21, 23). Ancak Yeni Antlaşma'daki Hristiyanlar uzaktaki ufuğa baktılar: Mesih'in ikinci gelişi ve ona eşlik edecek

ölümün evrensel yıkımı. Bu ışıktaki görülecek, ölümümüz farklı bir önem kazanmaktadır. Yaşamlarımızda en büyük olay olmakla beraber, daha büyük bir olaya yol açmaktadır. O zaman bunu gerçek ışığında ve bağlamında görmeyi öğreniriz.

YENILMIŞ DÜŞMAN

Hristiyanlar, ölümü yenilmiş bir düşman olarak görmektedirler. Pentikost gününde, Petrus İsa'nın ölümle yüzleşmesine dair canlı bir ifade sunmuştur. Ölüm onu ele geçirdi ve üç gün elinde tuttu. Ama daha sonra ölüm ileri gidemedi, bu kısa sürede tam kaynaklarını tüketti. İsa gücünü kırdı ve ölümden dirildi, çünkü "ölümün O'nu mahkum etmesi imkansızdı" (Elç. İş. 2:24). Ölümüyle İsa "Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu, ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı." (İbraniler 2:14-15).

Bunun bizim için anlamı ve önemi nedir? İsa tamamen kutsal olduğundan ne ölümün ne de Şeytanın O'na üstün gelmeye ve O'nu mahkum etmeye ne hakkı ne de gücü vardır. Ölüm ve O'nu bağlı tutmak için O'nda hiçbir günah bulamadılar. Bizim yerimize öldüğünden, hem ölümü hem de Şeytanı bizim adımıza, bizim için yendi. Bizlerde yaşayan Ruh'uyla O'na bağlı olduğumuzdan, Şeytan günahla ve ölümden bizim mahkum edemez! Ama daha da fazlası var. Eğer İsa Mesih bizim hak ettiğimiz günahı ve yargıyı üstlendiyse, bizler için hiçbir yargı yoktur. Mesih'e olan imanla aklандık. Tanrı'nın huzurundaki konumumuz çoktan belirlendi. Tüm bunları bizim için sağlamış olan İsa Mesih'teki Baba'nın sevgisinden bizi hiçbir şey ayıramaz, korkmamıza gerek yoktur.

MESİH'LE OLMAK

Yüreklerimize ölüm aracılığıyla Mesih'le olmaya hazırlanmalıyız. Pavlus bunu ölmeyi ve Mesih'le olmayı arzularken Filipililer 1:23'te yapmaktadır. Bunun Pavlus'ta yarattığı etkiye dikkat edin. Eğer Rabbin isteği Pavlus'un bu dünyada kalmaya devam etmesiyle, Tanrı'nın krallığında hizmet edebilmesinin başkalarının yararına olacağındandır, "Meyve veren bir iş" olacaktır (Fil. 1:22). İşte burada ölüme Kutsal Kitapsal yaklaşımlardan biri yaşamın tamamında büyük bir fark yaratmaktadır.

Bu farklılık tesadüf eseri değildir. Mesih'le olmanın daha iyi olduğunu gören kişi buradaki ve şimdiki Hristiyan hizmetine daha iyi odaklanabilmelidir. Gelecek olan dünyaya yüreklerini bağlamış olanlar bu dünyanın zincirlerinden özgür olabilir ve böylece üzerinde etki yaratabilir. Mesih ve Mesih'in gelecek varlığı için imanını böylesi bir sevgiye yönlendirmiş olan imanlılarda özel bir şey vardır. Cennette Olan'a duyulan sevgi karakterimizde keskin bir ruhsallık yaratır. Petrus bununla ilgili 1. Petrus 1:8'de şunları söylemektedir: "Mesih'i görmemiş olsanız da O'nu seviyorsunuz. Şu anda O'nu görmediğiniz halde O'na iman ediyor, sözle anlatılmaz yüce bir sevinçle coşuyorsunuz."

Izaak Walton (on yedinci yüzyıl yazarı) çağdaşlarından biri olan Richard Sibbes'la ilgili şunları yazmıştır,

O kutsanmış adama
Bu haklı övgüyü verin,

Daha cesaret yaratılmadan
Cennet Kendisindeydi.

Bir anlamda bu her Hristiyan için doğrudur, çünkü her birine Mesih'in göksel Ruh'u armağanı verilir. Fakat bazılarında bu diğerlerinde daha açık bir şekilde görülür. Yüreklerini Mesih'le olmaya bağlamış olanlar ölümü Mesih'in daha açık görünümünü sunan görkemli yaşama giriş olarak görürler. Böylesi Hristiyanlar zaten göksel ziyafetten keyif alır ve nihai için hazırdırlar.

GELECEK BEREKETLER

Zaten Mesih'le birleştirildik, "Yaşamlarımız Tanrı'da Mesih'le gizlidir" (Kol. 3:3). Bu nedenle yüreklerimizi Mesih'in Tanrı'nın sağında olduğu yukarıdaki şeylere bağlayalım ve bizlerin olacak bereketleri sürekli düşünelim.

Bu bereketlerin üzerine düşünmek ölüme ve hatta ölüyor olmaya olan yaklaşımımızı değiştirir. Ölümü "eve gitmek" olarak görmeye başlarız. Bizler için bekleyen bereketler olduğunu bilmek gelecekte içinden geçeceğimiz denemelerde bize destek olur. Bunu tekrar mükemmel bir şekilde ele alan Simun Petrus'tur. Hristiyanların Mesih'in dirilişiyle ve cennette bir mirasa yaşayan bir umutla yeniden doğduğunu söyler. Hamdolsun ki Tanrı tarafından bize vaat edilen miras asla yok edilemez. Ayrıca ona sahip olacağımız üzere korunduğumuzu da ekler Petrus. Nasıl? Tanrı'nın gücüyle, ayrıca "imanla"(1.Petrus 1:3-5). Durum şudur: iman gelecek görkemi beklerken güçlendirilir. Güçlendirilen iman adımlarını güçlendirir ve bu imanlı yolculuğumuzda yürümemize yardım eder. Böylece bu dünyada gelecek olan dünyanın yurttaşları gibi yaşamaya başlarız. İmanın gücü şimdi yaşadığımız dünyanın içinden çıkmamıza yardım eder.

Yalnızca Mesih'in kendisinde olan mirasımızı beklemeyiz, ama ayrıca O'nun aracılığıyla O'nunla cennette olacak olanlarla da paydaşlık içinde bulunmaktan zevk alacağız. Zaten iman aracılığıyla "Siyon dağına, göksel Yeruşalim'e, ilk doğanların kilisesine, cennete adı yazılanların kilisesine, mükemmelleştirilen doğru adamların ruhlarına, yeni antlaşmanın aracısı olan İsa Mesih'e geldik."(İbraniler 12:22-24). Cennette, bunu tamamen yaşayacağız. Hem konuşma hem de bunun müziğinin havayı doldurduğu sesi düşünün. Dünya serisinde destek oyuncusunun beysbol vuruşu sesi, kutsal birleşme günündeki övgünün yanında solar gider.

Mesih'i görmeyi bekliyoruz. Ayrıca Mesih'in yanına gidenlerle bir arada olmaya bakıyoruz. İmanlılar için nasıl bir beklentidir bu! Şimdi o büyük günü beklemek ve kurtarıcımızın görkemi için yaşamak için bütün sebeplere sahibiz. O gün artık bulanık veya perde olmaksızın, yeryüzü olacağımız söylenmektedir bizlere, Buna ek olark, Rabbin bize bildirdiği ve anlamlandırıldığıyla daha fazla bileceğiz v anlayacağız(1.Korintliler 13:12).

O zaman İsa'nın Petrus'a söyledikleri yerine getirilecek: "Şuan ne yaptığımı anlamıyorsunuz ama daha sonra anlayacaksınız."(Yuh. 13:12). Yaşamamızdaki sağlıklı yolları göreceğiz – gizemli acı dolu ve bazen birbiriyle açıkça çekişen– Mesih'in herşeyi çok iyi şekilde yaptığına dair daha fazla tapınacağız. Amaçların gerçek anlamlarındaki örtü kalkacak. Mükemmel tasarısı uyarınca yüm tarihi nasıl değiştirdiğini bize gösterecek. Yalnızca o zaman yaşamlarımızla birbiriyle bağdaşmayan unsurlar açıklanacak.

Bunu bilmek gelecek olan dünyaya doğru koşmamıza ve aynı zamanda Pavlus gibi eğer Rab acı çeken bir şekilde halkının birbirlerinden ayrılmasına izin veriyorsa, onlarda ve onlar aracılığıyla eş zamanlı olarak özel bir amacı olduğunu fark etmemize yardım etmektedir(Filipililer 1:23-26).

GEÇİCİ OLARAK SAHIP OLDUKLARIMIZ

Gideceğimiz dünyanın görkemini ışığında, şimdiki çağın zayıflığının ve geçiciliğinin farkına varmayı öğrenmeliyiz. Yalnızca vizyonumuz yukarıdaki şeylerin imanla kavramaya başladığında, yaşadığımız dünyanın gerçek doğasına dair daha açık bir görüşümüz olabilir. Yalnızca o zaman anlayabiliriz bu dünyanın yanlış şeylere olduğundan daha fazla değer verdiğini. Ancak o zaman anlarınız yoksulluğu, kayıpları, acıları, dünyasal zenginlikleri, başarıyı, sevinci oldukları durumda. Görkemi görenler farkı daha iyi görürler tıpkı Stadivarius kemanı olanların sıradan kemanlarla farkını görebildiği gibi.

İyi bir şekilde ölmek ve ötesindeki yaşama girmek aslında burada ve şimdi yaşamanın gizemiyle aynıdır: Tanrı'nın göksel görkeminden tadımlık almak. Ölüm tatma zamanımızın gelmesi gelecek dünyaya ait tadımlık aldığımız gerçeği olacaktır. Fakat bu radı aldığımızda sahip olduklarımıza ve acılarımıza karşı yaklaşımımız değişecektir. Pavlus bir kera daha bu yaklaşımdan söz etmektedir (her zaman aynı perspektife geri döndüğüne dikkat edin): “Kardeşler, şunu demek istiyorum: Zaman daralmıştır. Bundan böyle, karısı olanlar karıları yokmuş gibi, yas tutanlar yas tutmuyormuş gibi, sevinenler sevinmiyormuş gibi, mal alanlar malları yokmuş gibi, dünyadan yararlananlar alabildiğine yararlanmıyormuş gibi olsun. Çünkü dünyanın şimdiki hali geçicidir.” (1.Korintliler 7:29-31).

Aynı şekilde acılarımız ve denenmelerimiz yeni bir ışıktta gösterilecek. Yeni ışıklarında onları gördüğümüzde, güçlükler ve acılarımız vizyonumuzu dolduracak. Fakat onları sonsuz görkeme koyduğumuzda, boyuttan değişecek ve azalacak. Fark edilir şekilde Pavlus'un “görkemini sonsuz ağırlığı” diye adlandırdığı şeyin dengesini ve kalıcılığını göreceğiz (2. Kor. 4:17), acılarımızın da hafif ve geçici olduğunu.

Eski terazileri düşünün. Acılarımızı bir kefeye koyduğumuzda ağır gözükmektedir. Fakat görkem diğer kefeye konduğunda, acılar hafifler. Acılar bir süreliğine devam eder, görkem ise sonsuza dek.

Fakat Yeni Antlaşma bizi bir adım öteye taşır. Görkem ve acı arasındaki ilişki yalnızca bir kıyaslama değildir –hafif ve ağır, geçici ve sonsuz– sebep ve etkidir. Acı, Tanrı'nın görkem yaratmak için kullandığı bir araçtır. Yaşamın zorlukları ve denenmeleri aracılığıyla Tanrı bizlerde gerçek lütfu oluşturur öyle ki sonunda gelecek olan dünyanın güzelliğinde ışıldasın ve dirilmiş bedenlerimizde sergilesin.

Birimiz gençken, annesinin piriñten yapılmış tüm ev eşyalarını temizlemeye ve cilalamaya takıntısı vardı. Evin içinde annesinin peşisıra giden, beze cilayı yeteri miktarda koyarken, piriñten yapılmış eşyaların üzerine koyarken, daha sonra onları cilalarken annesini izleyen küçük bir çocuk düşünün. Aynı test her zaman uygulanır: “piriñleri cilalamak” objeye bakıp kendi yansımamızı net bir şekilde gördüğümüzde tamamlanmış demektir. Anne yalnızca kendi yüzünü gördüğünde tatmin olmuş demektir.

Bu, Tanrı'nın Krallığı için de aynıdır. Yaşamlarımızı sağlaysının cilasıyla kaplar. Türlü denemeler ve acılara parlatır. Ortaya çıkmaya başlayan kendi benzerliğini görmek ister; yalnızca dirilişte tüm görkemi yansıdığında tatmin olur.

“Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.”(2.Kor. 4:17-18).

HERGÜN ÖLMEK

Hristiyanın ölüme hazırlanmasında son bir boyut vardır. Öncekilerin ışığında her gün ölmeyi; bu dünyaya ait olmayan kişiler olarak bu dünyada yaşamay; cennetin yurttaşları olarak yaşamayı öğrenmeliyiz. Her gün ölürsek (1. Kor. 15:31); ölüm günümüz Rabbe yaşamlarımız adadığımız diğer günler zirvesi olur.

Ünlü vaiz C.H. Spurgeon bunu bir vaazında çok iyi bir şekilde ifade etmiştir:

Her gün ölen bir kişi ölmeyi zor görmez. Bunu öyle sıklıkla pratik etmiştirki, yalnızca bir defa daha ölür tıpkı bir çok kez prova yapan, sonra herkesin önüne sahneye çıkan bir şarkıcı gibi. Her sabah Mesih'le paydaşlık nehrinde dalgalanan, Rabbin ölümüyle ölen O'nun çarmihında çarmıha gerilen ve O'nun dirilişinde dirilene ne mutlu! Öldüklerinde, onlara tanıdık gelen bir durumu tadacaklar, sanki ölüm haritasını ezberlemiş gibi... Tanrı bizlere bu sanatı öğretir ve bundan yücelik alır.

Bu nihai ölümün her Hristiyan için her zaman kolay olacağı anlamına gelmemektedir. Bir imanlının yaşamının son günleri büyük sıkıntılar ve çabalardan geçebilir. Bu neden böyle olmalıdır?

Bir çok nedeni olabilir –kimi fiziksel, kimi karakterindeki bozukluklar.a ama en asıl neden bu yaşamda sona yaklaştıkça bu kadar ruhsallık deneyimlememiş olmamızdır. Bazen Mesih'in bize yaşam için verdiği ve bunu bizim için paylaşanlar onları terk etmeyi daha çok zorlaştırır. Buna ek olarak, Hristiyanlar olarak da ölümün bedeli ve ruhu boşamak olduğunu fark etmeye başlarız. Bedenlerimizde tapınmıyoruz, fakat Yeni Antlaşma'nın bizlere anımsattığı gibi bedenlerimizi sevmemiz doğaldır, çünkü onlar bizim bedenimiz. Dahası Hristiyanlar için bu bedenler Kutsal Ruh'un tapınağıdır. Onları tüm yüreğimizle ve içten şekilde Rab'be vermeye gayret ettik. Ölüm zamanı yaklaştığında bedensel yaşamın ne kadar değerli olduğu hissine kapılabiliriz bu zevkten ve sevinçten vazgeçmek zordur. Yalnızca gelecek ola görkeme bir bakış atmak bizi böylesi bir zamanda ayakta tutar.

Ölüm günü kaybımızın büyük günüdür, büyük kayıp gününe hazırlanmak için bu ölümlü bedeni terk ettiğimizde. Tüm sahip olduklarımızdan sevdiklerimizden: karımızdan yada kocamızdan, ailemizden yada çocuklarımızdan, kardeşlerimizden, yakın doslarımızdan ayrılmak zorunda olduğumuz gündür. Bu dünyadan ayrılma zamanı geldiğinde ruhsal yetenekleri bir gün içinde öğrenmeyeceğiz. Bir kere öleceğiz, fakat iyi bir şekilde ölmek pratik yapılarak öğrenilebilecek bir şeydir.

Bazen uzun süreliğine evden uzakta kalmak zorunda kalığımızda gitmeden önce gece yarısı çocuklarımızın odasına gideriz. Onları sessizce uyularken izlerken bir şekilde yataklarının

başında dururuz. O anlık koruma ve orada bulunma durumundan, neyse ki kısa süreliğine muaf oluruz.

Ölüm için en iyi hazırlanma şekli bunu yaşamlarımızdaki herşeyde öğrenmek: sahip olduklarımızdan vazgeçebile ve “Rab, beni sevdiğini biliyorum ve sahip olduğum ve sevdiğim her şeyi senin ellerine bırakıyorum” diyebilmektedir.

Bir gün tüm bunlardan ayrılmak ölümle taçlanacak. Fakat Mesih bizimle olacak, korkmamıza gerek yoktur. Tanrı'nın lütfunda O'nunla olacağız ve sonunda Mesih'e güvenmiş ve inanmış olanlarla yeniden buluşacağız. Asla ayrılmayacağız.

Bu pasajlar yazılırken, ailelerimizden yengemiz vefat etti. Seksen yaşlarındaydı ve tamamen Hristiyan bir yaşam sürdü. Öldüğü günün öğlesinde çocukların ünlü ezgisini söylerken duyuldu:

İsa beni seviyor, bunu biliyorum
Çünkü Kutsal kitap böyle söylüyor;
O'na ait olan küçükler;
Onlar güçsüz, ama Mesih güçlü.

İsa beni seviyor,
Cennetin kapıları açılıns diye öldü;
Günahlarımı silecek;
Bırakın çocuklar O'na gitsin.

İsa beni seviyor,
Yol boyunca yanımda gidecek
Bu küçük çocuğu yanına
Cennete alacak kendi iyiliğinden ötürü.

Aynı gün imanla yatağına yattı, uykuya daldo ve cennete gitti. Yüreklerimizde aynı güvenceyle şu şekilde dua edebiliyoruz,

Şimdi uykuya dalıyorum
Rab'den ruhumu korumasını diliyorum
Uyanmadan önce ölürsem
Rab'den ruhumu yanına almasını diliyorum.

SON SÖZ

Tanrı, Hristiyanlara “Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun. Çünkü O büyük merhametiyle yeniden doğmamızı sağladı. İsa Mesih'i ölümden diriltmekle bizi yaşayan bir umuda, çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa kavuşturdu. Bu miras sizin için göklerde saklıdır. Zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa kavuşasınız diye iman sayesinde Tanrı'nın gücüyle korunuyorsunuz.”(1.Petrus 1:3-5). Fakat son günde ne olacağımızın ışığında bugün nasıl yaşamalıyız?

Pavlus yanıtlamaktadır:

“Mesih`le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı`nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değeril, gökteki değerleri düşünün. Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih`le birlikte Tanrı`da saklıdır. Yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O`nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz. Bu nedenle bedenın dünyasal eğilimlerini fuhşu, pisliği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü öldürün. Bunlar yüzünden Tanrı`nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor. Geçmişte bunlarla iç içe yaşadığımız zaman siz de bu yollarda yürüdünüz. Ama şimdi öfke, kırgınlık, kötü niyet dahil, hepsini üzerinizden sıyırıp atın. Ağzınızdan hiçbir iftira ya da edepsiz söz çıkmasın. Birbirinize yalan söylemeyin. Çünkü eski yaradılışı kötü alışkanlıklarıyla birlikte üzerinizden çıkarıp attınız; eksiksiz bilgiye erişmek için Yaratıcısı`na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaradılışı giyindiniz. Bu yenilikte Grek* ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz, barbar, İskit, köle ve özgür ayrımı yoktur. Mesih her şeydir ve her şeydedir. Öyleyse, Tanrı`nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı, yumuşaklığı giyinin. Birbirinize hoşgörülü davranın. Birinizin ötekenden bir şikâyeti varsa, Rab`bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın. Bunların hepsinin üzerine yetkin birliğin bağı olan sevgiyi giyinin.” (Koloseliler 3:1-14).

“Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab`bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O`na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.” (2. Korintliler 3:18).

Bunu şimdiden deneyimleyenler için, ölüm kesinlikle görkemli yaşama giden bir kapı olacak!

EK

YOK OLUŞ, HIÇLIĞE GİDİŞ

Zaman zaman kilise tarihinde “kaybolanların” sona ereceği ve ölümden sonra tamamen varlığının sonlanacağı söylenmektedir. Ateist nümanistler bunun herkese olacağına inanmaktadırlar. Bunun yanı sıra, bu yaşamın her şey olduğunu söylerler. Varlığımız yalnızca fizikseldir. Ölüm ve parçalanma buna hiçbir etki etmez.

Genel Hristiyan geleneğinde bu görüş yok oluş olarak bilinir ve bazı mezhepler tarafından savunur. Ama her zaman için değil. Bazen de Ortodoks inancına sahip Hristiyanlara da cazip gelmektedir.

Bu yokoluş görüşleri üç kategoriye ayrılır:

1. Kimileri, ölümden kaybolanların Tanrı'nın yargısıyla yüzleşeceği ve yok olacağını benimser.

2. Kimileri, ölümden ruhun son yargıya kadar uyuyacağını fakat sonra uyandırıp yok edileceğine inanır.

3. Diğerleri ise, ölümden kaybolanın Tanrı'nın yargısı altına gireceğini, bilinçli olarak cezayı çekeceğine ve beden ve ruhlari son dirilişte yok olana dek kaybolacaklarına inanır.

Çoğu Hristiyan on iki yüz yolda çıkan Yehova Şahitleri ve Adventistler gruplari aracılığıyla bu görüşlerden biriyle veya daha fazlasıyla aşınadır. Fakat yok oluşun kökeni bunun çok gerisine dayanır.

Aslında basedilen üçüncü görüş Ortodoks olarak bilinen Hristiyanlar tarafından geniş ölçüde benimsenir. Kesinlikle, kendileri de kaybolanın yok oluşu bu alandaki Kutsal Kitapsal öğretişin her boyutu için en iyi görüş olduğunu savunurlar.

En azından geleneksel görüşün yaptığı gibi gerçekten Kutsal Kitapsal olabilecek iyi bir iddiadır. Bazı yok oluşçulari, ikinci yüzyılda ortaya çıkmış sözde Ortodoks görüşünü

savunarak (Yunan filozof Plato'nun görüşlerinden büyük ölçüde etkilenen Athenagoras isimli Hristiyan yazarın "Ölünün Dirilişi" başlıklı kitabında) görüşlerinin yalnızca Kutsal Kitapsal Ortodoksisi olduğunu iddia ederler. Daha sonra gerçek hızını ünlü teolog Tertullian'ın çalışmasında bulur. Bunun bizim için anlamı nedir?

Kaybolanların yok olacağı düşüncesi kimi zaman yalnızca duygusal olarak tercih edilebilir opsiyon olarak görüldüğünden reddedilir. Yok oluşcular bunu erdemli bir şekilde kabul ederler. Cehennem düşüncesini Tanrı'nın sevgisi ve nihai görkemiyle uzlaştıramazlar. On dokuzuncu yüzyıl Anglikan F.W. Farrar şunları söylerken muhtemelen bir çokları adına konuşmuştur:

"Burada ve şimdi, dizlerimin üzerine çökerek Tanrı'dan yok olan hayvanlar gibi ölmeyi, Tertullian, Minucius Felix, Jonathan Edwards, Dr. Pusey, Bay Furniss, Bay Moody veya Bay Spurgeon'un (Frederic William Farrar, "sonsuz umut" –Londra: MacMillan Yayıncılık Şirketi, 1878-202) tanımladığı cehennemde olmak yerine varlığımı sonsuza dek sonlandırılmasını diliyorum."

Fakat en zayıf Kutsal Kitapsal ifadesini ortaya çıkardığımız da bir pozisyonla yeteri kadar ele almadık. Bazı yokoluşçuların Kutsal Kitapsal olma arzuları tarafınca, Kullandıkları Kutsal Kitap pasajlarını daha dikkatli bir şekilde ele almalıyız.

DÖRT ARGÜMAN

Yokoluşçuluğu desteklemek için kullanılan temel argümanlar aşağıdaki gibi özetlenir:

1. Kaybolanın sonsuz ceza çekeceği geleneksel görüşü ruhun ölümsüz olduğunu söyleyen Yunan felsefesinden gelir. Eğer öyleyse, sonsuz cezanın sonsuza dek sürmesi gerekir. Fakat savunduklarına göre Kutsal yazılar doğal olarak ölümsüz olduğumuzu öğretmektedir. Yalnızca Tanrı ölümsüzdür (Timoteos 6:16). Tanrı, bizleri sonsuza dek dayanan sonsuz ruhlarla yaratmadı bu nedenle bizleri yok ederek cezalandırır.
2. Geleneksel görüş Kutsal Kitap'ın cezayla ilgili çizdiği resimler dirilişten sonraki olayları kapsadığı varsaymaktadır. Fakat, işin aslı, bu pasajlar son durumu değil ölümle dünyanın sonu arasındaki olayları tanımlar. Kutsal Kitap'ın cezayla ilgili tanımları son durum olarak okumak onları yanlış anlamaktır.
3. Geleneksel görüş sonsuz, yıkım, ölüm, gibi Kutsal Kitapsal terimleri yanlış anlar ve sonuç olarak orada bulunmayan bir anlam çıkarır.
4. Sonsuz cezanın sonsuz varlığı geleneksel görüşü Kutsal Kitap'ın Tanrı "her şey her şeydir" görüşüyle tutarlı değildir (1. Korintliler 15:28). Geleneksel görüş bir şekilde Tanrı'nın görkemi dışında sonsuza dek bir dünya olacağını savunur. Bu, Kutsal Kitapsal vizyona kabul edilmeyecek bir leke bırakır ve Tanrı'nın görkemini sınırlandırır.

Bu görüşlere ne diyeceğiz.

ÖLÜMSÜZ BİR RUH MU?

Geleneksel Hristiyan öğretisi ruhum ölümsüzlüğü inancını Kutsal Kitapsal olmayan felsefi bir var sayıma mı dayandırmaktadır? Hristiyan olmayan felsefi akımların ilk Hristiyan yazarlardan etkilendiğini inkar etmek ahmaklık olur; müjdeyi duyurdukları dünyayı şekillendirmiştir. İlk yazarların ruhun ölümsüzlüğü neden vurguladıkları anlaşılmalıdır; İ.S. ilk yüzyıllarda Grek – Roma dünyasında müjde ve Hristiyan olmayanlar arasında bir köprü görevini üstlenmiştir.

Fakat yok oluşçu görüş buradaki mantık hatasına düşmeye meyillidir: ruhun ölümsüzlüğü düşüncesinin antik Hristiyan olmayan dünyada yararlı bir köprü olmasına rağmen, Hristiyan olmayan dünyadan geldiği anlamına gelmez. Esasında, bu ilk teologlar Pavlus'un 1. Timoteos 6:16'daki ifadesinden örnekleri kullanmaktaydı: Yalnızca Tanrı ölümsüzdür. Bu nedenle sahip olabileceğimiz herhangi bir ölümsüzlük durumu Tanrı'ya bağımlıdır, O'ndan bağımsız değildir. Fakat ölümsüz Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldığımızdan (Yaratılış 1:26-27), varlığımızın geçici bir varlık olması beklenemez.

Kutsal Kitapsal öğretinin iki elementi bunun altını çizmektedir: İlki tüm insanların dirilişi Tanrı'nın insanların varlığının sürekli karakterine bağlı varsayımında en iyi Kutsal Kitapsal anlamı ve mantığını kazandırır (Elçilerin İşleri 24:15). Belki de evanjelik yok oluşçu görüşte en büyük zayıflık Tanrı'nın insanları yok etmek için dirilttiğine inanmaktır. Eğer günahın gerçek cezası yok etmekse, kaybolanları diriltmek, kısa süreliğine onları cezalandırmak, onlara tekrar beden vermek ve daha sonra onları yok etmek tuhaf bir adalettir.

İkincisi, düşüncemizin ardında her zaman teolojik bir ilke yatmalıdır: bu öğreti Tanrı ve insanın Mesih'teki mükemmel vahiyyle nasıl tutarlılık içindedir? Evanjelik yok oluşçular Mesih'in insanların günahının cezasını üstlendiğine inanırlar. Fakat bu Tanrı taradandan tanımlanamaz bir terk ediştir; yok oluş değildir. Öyleyse yok oluş eğer Mesih bunu deneyimlememişse günahın ilahi cezası olabilir mi? Bu açıktan Yehova Şahitleri daha fazla tutarlıdır; Mesih'in gaza dönüştüğünü, varlığını durdurduğunu ve daha sonra ruhsal bir varlık olarak dilindiğini savunurlar. Bu mantık olarak yok oluşçulukta tutarlıyken, Yeni Antlaşma'nın öğretisine her açıdan tezattır.

KUTSAL YAZILARIN YANLIŞ ANLAŞILMASI

Yok oluşçuların nedenlerinde diğer bir element geleneksel Ortodoks görüşünün bir çok Yeni Antlaşma pasajını yanlış anlama hatasıdır. Gelecek yargıdan ortadaki durum bakış açısından konuşurlarken sonsuz durumu ifade ederler.

Bu eleştiride gerçeğin keskin elementleri vardır. Son durumun tanımları olarak yorumlanmaya eğitilmiş olan bazı Yeni Antlaşma pasajları gelecek gerçekliklerden çok şimdiki duruma işaret eder. Bu referanslarının öteye geçip geçmediği belli değildir. Örneğin, Vahiy kitabının bazı kısımları son durumun tanımlamaları olarak okunur gereklikle; fakat aslında kilisenin dünyadaki durumunu ve kilisenin cennetteki ortadaki durumunu resmeder.

Zengin adam ve Lazarus hikayesi (Luka 16:19-31) son durumu tanımlıyormuş gibi yorumlanır, aslında dirilişten önceki cezayı tanımlar. Zengin adam İbrahim'den henüz hayatta olanları uyarmasını rica eder. Pasaj yargıdan önceki zamanı anlatır. Kaybolanların sonsuza

dek bilince sahip olduğu ve cezalandırıldığı sonucunu oluşturmak için daha fazla argümana ihtiyacı vardır.

Diğer pasajlar ceza çekmekten söz eder, fakat bunun ne zaman olacağını açık bir şekilde belirtmez. Ceza çekmenin sonsuza dek sürdüğünü benimsemek için teksti detaylı okumak değil midir bu? Ancak şunu da belirtmeliyiz ki bir yokoluşçu bu pasajların öğretisinin aradaki zamana sınırlandırıldığını savunarak eşit ölçü de teksti detaylı okuyabilirdi.

Yeni Antlaşma'da bazı pasajlar kaybolanların acısını tanımlamakta ve bunu açıkça belirtmektedir ve son yargının ötesinde bunu sonsuzlaştırmaktadır.

Romalılar 2:1-6, örneğin, aradaki zaman yerine hiç şüphesiz son yargıdan söz eder. Sonsuz yaşamın zevkiyle (Tanrı'nın huzurunda sonsuza dek yaşamak) karşısı "öfke ve kızgınlık... sıkıntı ve huzursuzluk"(ayetler 8-9) sunar. Bu, varlığın durduğunu tanımlamak için kesinlikle doğal bir yok değildir.

Matta 8:11-12 son yargıyı ağlayış ve dış gıcirtısının takip edeceğini söyler. Bu keder, kurtulmuş olanın deneyimleyeceği sevince paralel olarak yerleştirilir. Tekrar bu pasajı okumanın en doğal yolu bu ikisinin yanyana devam ettiğini (keder ve sevinç) görmektir.

Vahiy 14:9-11 yaratığa tapanların bitmek bilmeyen işkencelerine ara zamanın ötesine geçerek bakar. Vahiy 20:14-15 ve 21:8 de kaybolanın şeytanın , yaratığın ve sahte peygamberlerin acısını hiç durmadan kükürt gölünde sonsuza dek paylaştığını söyler(Vahiy 20:10). Bunlar resimler görümlerdir, fakat gerçek mesajın yok olmak olduğu şeklinde yorumlanamaz.

Kimi zaman da yaratık ve sahte peygamberler kişileri temsil etmediğinden, bu pasajlardaki herhangi bir doktrinsel noktanın oluşturulmasının cahillik olduğu savunulmaktadır. Fakat Şeytan açık bir şekilde kişisel bir figürdür ve ceza çekmesi hem işkence yönünde hem de sonsuzdur. "Kükürt Gölü" neyi simgelerse simgelesin, yok olmak değildir (Vahiy 20:10). O halde bi durma söz konusu değildir, fakat ara zamanda çekilen ceza ilse son durumdaki sonsuz acı arasındaki bir devamlılık söz konusudur.

Ortodoks Hristiyanlar hiçbir zaman Kutsal Kitap'ın cennet ve cehennem tanımlamalarının litarel mi yoksa resimsel olarak mı algılanması gerektiği konusunda hem fikir olamadılar. John Calvin ve Jonathan Edwards gibi teologlar bu noktada farklı görüşler benimsemektedir. Fakat bir noktada görüşbirliği sağlanmıştır: bu pasajlar kaybolan insanlığın Tanrı'dan ayrı kalarak acı çekeceğinin ve varlıklarını sürdüreceğinin altını çizmektedir.

Kutsal Yazıların bazı pasajlarının genellikle ara zamanı yansıtan sonsuz durumla ilişkilendirildiği doğru olabilir, yine de, kaybolanların işkencesinin devam edeceğini doğrulamaya yetecek kadar tanıklık bununmaktadır. Burada da yok oluşçuların konumu delil olarak sundukları pasajların en iyi anlatımını sunmazlar.

KELIMELERİN ANLAMLARINI KARIŞTIRMAK

Yok oluşçular, sonsuz cezayı benimseyen Ortodoks görüşün çeşitli önemli Kutsal Kitapsal ifadenin anlamının yanlış okuduklarını savunmaktadır. Buna çeşitli örnekler verilmektedir.

Biri, sonsuzluk kelimesinin geleneksel görüşte “Sonu olmayan(aionios)” veya “sonsuz dek” anlamına geldiği var sayılmaktadır. Karakteristik olarak, yok oluşlar burada aionios kelimesinin gerçekten de aenic, yani süresine işaret etmeden “gelecek çağa ait” anlamına geldiğini savunurlar. Sonsuzluk uzunluğa değil, niteliğe işaret eder. Bu nedenle “sonsuz ceza” (Matta 25:46) sonsuz ve bitmeyen ceza değil, “gelecek çağdaki” ceza anlamına gelir. Sonsuz işkenceye mecburi bir referans yoktur. Yine “sonsuz yıkım” (2. Selanikliler 1:9) sürekli devam eden bir yıkıma değil, fakat gelecek çağda gerçekleşek yıkıma işaret eder. Devam eden mahvetmek değil, mahvoluştur(örneğin yokoluş). Fakat bu yorumun karşısına baş edilemez bir itiraz çıkar . Aionios kelimesi Yeni Antlaşma’da şimdiki ve gelecek çağ arasındaki Kutsal Kitapsal ayırım bağlamında kullanılır. Teolojik çerçeveden bakıldığında, “gelecek çağ” tanım olarak sonsuz, niteliğiyle önemli bir element olarak sonsuzluğu ifade eder.

İkinci bir örnek, çoğu yokoluşçu “sonsuz” kelimesine ek olarak kullanılan isimler sonsuz bir eylemi değil, fakat sürekliliği olan bir sonucu gösterdiğini savunurlar. Bu nedenle, İbraniler “sonsuz kurtuluş” (5:9) ve “sonsuz kurtarış” (9:12)tan söz ederken devam eden bir süreç değil, kalıcı bir konumdan söz eder. Markos 3:29’da, “sonsuz günah” devam eden değil, fakat örnek ve sonuçlarının sonsuz olduğu bir günahdır.

Şu da not edilmelidir ki buradaki “sonsuz” önem teşkil etmektedir, yok oluşlar birinci argümanı benimseyerek bunu reddederler. Eğer durum böyle olursa, ifadeler de o yönde değişmelidir: “sonsuz yargı” (İbraniler 6:2), “sonu olmayan ceza”(Matta 25:46), “sonsuz yıkım”(2.Selanikliler 1:9). Burada sonuz olan yargılama, cezalandırma veya yıkıma götürme değil, ama bir kereliğine yapılan yargı, ceza ve yıkımdır. Yıkım bir anda olur, fakat sonsuzluk açısından sonucu sonsuz dek sürer. O zaman ikinci ölüm gerçek ölümdür nihai yok oluştur.

Bu şekilde ifade edildiğinden, armağan epey zorlamaktadır. Ancak bir ifadenin olası anlamını spesifik bir tekste gerçek anlamıyla karıştırmamalıyız.

Ölüm nedir? Durmaktır. Bu nedenle yok oluşlar, Kutsal Yazıların sözünü ettiği ikinci ölümün yok oluş olduğunu söylerler. Geleneksel görüş sıfat olan sonsuzu vurgulamaya eğilim göstermektedir. Fakat bu, iddia edildiği üzere, ölüm isminin gücünü yok saymaktır. Ancak Kutsal Yazılarda ölüm paydaşıktaki yaşamın tam tersidir, bu paydaşlık ister Tanrı’yla isterse insanla olsun. Var olmanın zıttı değildir. Ölüm bilincin durması değil, fakat Tanrı’yla olan paydaşıktan ayrı kalmaktır. Bu ölümün varlığın sonu değil, fakat paydaşlık içinde olan yalanub sonlanması olarak gösterilen Yaratılış 2 ve 3’te oldukça açıktır. Eski Antlaşma akademisyen ve araştırmacısı Franz Delitzch bunu şunları söylerken iyi bir şekilde ifade etmiştir: “Kutsal Yazılar’daki ölüm ve yok oluş hiçbir şekilde tesadüfi fikirler değildir.”

Peki o halde mahvolma ve yıkım fikirleri? Tekrar bu terimleri kavrayış yöntemimiz Kutsal Kitapsal kullanımlarıyla dikte edilmelidir. Normal kullanımları varlığın durduğunu ima etmemektedir, tıpkı daha önce oluşturulan bir konumdan çözümlenme gibi. Bir çok örnek bu noktayı gösterecektir.

Matta 9:17: Yeni şarabı eski tuluma koymazlar, yoksa mahvolurlar. Burada, mahvolanlar tulumların varlığı değil, fakat işlevi.

Luka 9:24: Yaşamını Yitiren onu bulacak. Burada da bireyin yok olacağı fikrine hiçbir şekilde rastlanılmamaktadır.

İbraniler 2:14: Ölümüyle İsa, Şeytanı yo etti. Bu ayet, Şeytan'ın yok oluşunu ima etmemektedir. Mesih'in ölümüyle yok olmamıştır. Yuhanna, esasında tüm dünyanın Şeytan'ın gücüne yaslandığını söylemektedir. (1.Yuhanna 5:19). Daha önce gördüğümüz gibi, Vahiy 20:10 gelecekte de yok edilmeyeceğini söylemektedir. Bu nedenle, İbranilerin yazarı Şeytan'ın yıkımından bahsederken, belli bir alanda gücünün yok edildiğini düşünüyordu. Tekrar burada da yok etmek yok olmak anlamına gelmemektedir.

Romalılar 6:6 şunu söyler: Pavlus günahkar bedeninin yok edildiğinden söz eder. NIV çevirisi bunu "güçsüz bırakılmak" olarak verir. 2. Selanıklılar 1:7-9 bu bağlantıda özel bir ilgilidir. "sonsuz yıkımla cezalandırılmak ve Rab'bin yüceliğinden yoksun kalmaktan" söz eder. Fakat "yıkım" tamamen ve toplam olarak yok oluş anlamına geliyorsa: 1) "sonsuz" sıfatının hiçbir işlevi yoktur; 2) "Rab'bin yüceliğinden yoksun kalmak" gücünü kaybeder, buradan Tanrı'nın varlığından uzak tutulmayı içinde barındıran bir yıkımdan söz eder (muhtemelen bir düşüncenin iki düşünceyle ifade edildiği bir konuşma tarzını kullanarak). Bu nedenle, varlığın durmasını ima etmek yerine Kutsal Kitapsal terminoloji gerçekten de devamlılığının altını çizer.

Bazı yokoluşçular Markos 9:47-48'de örneklendirme dilinin kullanıldığını ima eder ve paralelleri yok olmayı ima eder. Burada İsa Mesih, "kurlarının ölmediği, ateşlerin sönmeyeceği" cehennemden bahseder. Bu kelimenin hikayesi Yeşaya 66:24'e dayanır. Buna ek olarak yıkıma götüren sönmeyen ateş vardır. Durumu tartışmadan sıklıkla kabul ederek geleneksel Kutsal Kitap yorumu bunun sonsuz işkenceyi anlattığını savunur. Aslında, yok oluşçuların iddiasına göre bu tam bir yıkımdır ve en sonunda ateş tüketir ve yok eder.

Fakat yine bu tekstin dışına çıkmaktır. Yokoluşçuların argümanı bu resmin oldukça literalistik bir yorumuna dayanır. Eğer bunun gibi ifadeyi literal olarak alıyacaksak, ifadenin kurtların ölmediği be ateşin sönmeyeceğini söylüyor olduğunun farkına varmalıyız. Bu nedenle, yokoluşçu görüş amaçlanan veya anlattığı limitlerin dışına çıktığında bile, yokoluşçuların görüşünü desteklemez.

KUSURLU VE EKSİK BİR SONUÇ

Bazı yokoluşçuların iddia ettiği üzere cehennemle ilgili geleneksel görüş her zaman "Tanrı'nın iradesine karşıt" bir şeyin var olacağını söyler. Bu, sonsuz bir cehennem varlığını kabul etmede duygusal zorluğun ötesindedir- bu teolojik bir engeldir. Buna karşıt olarak, kötülerin yıkımı Tanrı'nın herşeyin üzerindeki nihai egemenliğiyle oldukça tutarlıdır.

Geleneksel anlayışta, Tanrı'ya ugun olmayan, uyum sağlamayan yaratılmış bir düzenin olacağına dair her zaman bir görüş vardır. Augustine bunu şarpıcı bir şekilde ortaya koyar:

"Fakat dirilişten sonra, son yargı tamamlandığında, iki krallık olacak, her birinin ayrı sınırları olacak, biri Mesih'in, biri şeytanın; biri iyiyi barındıracak içinde, biri kötüyü... İlki sonsuz yaşamda gerçek ve mutlu olarak yaşayacak, diğeri ölüm gücü olmadan sonsuz ölümden sefil varlığını sürdürecektir, çünkü ölüm ve yaşamın hiçbir sonu yoktur."

Yokoluşçular, bu sonsuz dualizmin her şeyin Mesih'e, O'nun egemenliğinin altına getireceğini söyleyen Kutsal Kitapsal viziye katlanılmaz bir leke sürdüğünü iddia eder(Efes. 1:9-10, Koloseliler 1:18-20). Ayrıca Pavlus'un Tanrı'nın herşeyde olacağı beklentisiyle de çelişki içindedir. (1.Korintliler 15:24,18). Bu kesinlikle, Tanrı'ya karşı hiçbir

varlığın bırakılmamasını gerektirmektedir. Nihai dünyada varlığını sürdürmeye devam eden bir karanlık olamaz.

Yokoluşçuların ayrıca teolojik güçlülere ve sorulara olduğu gibi psikolojik sorularımıza da cevap vermeyi amaçladığı görülmektedir: başkalarının olduğunu bilerek Tanrı'nın huzurunda nasıl sevinebilirim –sevdiklerim, hatta Tanrı'nın yüreğine koyduğu lütuftan ötürü sevdiklerim– cennette olmayanlar, fakat sonsuza dek cehennem acısını çekenler? Burada vahyin dışında bulunan bir şeye ulaşıyoruz, alçakgönüllülikle düşünmeli ve konuşmalıyız. Fakat bu yokoluşçu görüş Kutsal Yazıların öğrettiklerinin tutarlı ve tatminkar bir görüşümüdür gerçekten?

Belli varsayımları vererek, yokoluşçuluk bu zorlukların en iyi çözümleri gibi görünebilir. Fakat tekrar birçok şey dikkate alınmalıdır. İlk olarak, bu geniş sonuçların Kutsal Kitap'ın kendisinde bu şekilde bağlandığını görmeyiz. Cennetle ilgili Kutsal Kitapsal tanımlamalarda, kutsalların Tanrı'nın düşmanlarına olan yargısından hoşnut oldukları resmedilir. Tanrı'nın kutsallığı, günahı cezalandırırken korku verir. Fakat ceza vermesi de tamamen kutsaldır, adaletinin görkemini ifade eder.

Bu, Tanrı'nın halkının diğerlerinin acı çekmesinden kötü niyetli bir haz aldığı anlamına gelmez. Ancak Tanrı'nın adaletini tanırlar. Tanrı'nın haklı yargısının etkilerinin cennette psikolojik bir soruna yol açtığına dair herhangi bir ipucu verilmemiştir.

Bunu tam anlamıyla anlayamayız. Düşmüş duygularımızın şimdiki gibi sevinç duyabileceğine güven duyacağımızı sanıyoruz. Kesinlikle duyamayız, çünkü “şimdi Tanrı'nın lütuftan çağıdır, şimdi Tanrı'nın kurtuluş çağıdır”, akrabalarımızı ve dostlarımızı “Tanrı'nın lütfunu hafife almayın” diye uyardığımız çağdır(2. Korintliler 6:1-2). Fakat bu, Tanrı'nın adaletinin insanın günahına karşı haklı olarak tamamen uygulanacağı günü anlayacağız gerçeğine karşı bizi körleştirmemelidir.

Bunun da ötesinde, psikolojik zorluğundan ötürü sonsuz cezayı reddedenlerin şu şekilde rahatlayacağını ve teselli edilceğini hayal etmek bir hata olurdu: “Böyle hissetmene gerek yok, çünkü kaybolanlar sonunda yaratıcıları tarafından yok edilecek. “Her iki taraftan da (Ortodoks veya yok oluşçu görüş), bizlere şimdi katlanması zor acı gibi görünen gerçekleşecek. Yalnızca evrenselleşme (hiçbir istisna olmadan, herkesin kurtulacağı öğretisi) bu acıyı hafifletirdi, fakat çok açıkça bu ne İsa Mesih'in ne de elçilerinin öğretisidir.

İkinci olarak, Yeni Antlaşma her dizin çökeceğini ve her dilin Baba Tanrı'ya yücelik olsun diye İsa Mesih'in Rab olduğunu söyleyeceğini doğrulamaktadır(Filipililer 2:10-11). İster lütuftan ister adaletti, her şey O'nun görkemini gösterecek. Ortodoks görüşü son ve gelecek dünyada kara bir leke olacağını savunuyor gibi görünebilir, ama ancak gelecek çağda bu kara lekenin bile Tanrı'nın varlığını gözler önüne serdiğini anlayacağız.

Üçüncü olarak, Kutsal Yazılar Yeni Yeruşalim'in duvarlarının dışında bir yer olduğunu söyler(Vahiy 22:15). Ağlayış ve dış gıcirtısının olacağı, hem dışarıda hem karanlık olduğundan, dışarıda bir karanlık olacak. İmamımızın diğer gizemleri gibi, düşüncelerimiz ve duygularımız bunun tam anlamını henüz kavrayamaz. Fakat bunların bile Tanrı'nın mükemmel ve hikmetli doğruluğuna ait olduğuna güveniriz.

Buradaki konular anlaşılması kolay konular değildir yada Tanrı'nın nihai yargısıyla ilgili herşey su gibi berrak değildir. Esasında, bu yargılar korkunçtur ve çoğu zaman opak ve

anlayışımızın ötesindedir. Augustine’le birlikte şunu söylemeliyiz: “Derinliği görüyorum, fakat en derine erişemiyorum.” Burada veya başka yerde, Kutsal Kitapsal vahiy bizleri gözlerimizi kör edebilecek başka bir ışığa bırakıyor. İnançımızın bazı sırları bizlerin değil, fakat Tanrı’nın düşüncesinde ve bilgisinde çözümlenir.

Bu gibi durumlarda Rab’bin görkemi karşısında alçakgönüllülikle diz çökmeli ve hayranlık içinde tapınmalıyız. Fakat bunu yaparken, “Tanrımız Rab’be ait gizli gerçekler” bulunurken “bizlere vahyedilenlerin” de olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız(Yasanın Tekrarı 29:29). Tutduğumuz ve bildiğimiz gerçek, yaşamlarımızda bize faydalı bir amaç sağlar. Sonuç olarak, bu konuyla ilgili vardığımız sonuçlar yalnızca akamedik ifadeler olamaz.

Çoğu evanjelik Hristiyan sonsuz ceza doktrinine inanır. Bu, kaybolanların Mesih’in yargı kürsüsünün önüne geldiklerinde alacakları şeydir; bu, bedenleindeyken yaptıkları işin sonucudur (2.Korintliler 5:10). Fakat bu öğretiş dahilinde şunları sormalıyız:

Mesih’in beni kurtardığı şeyin ışığında kurtuluşum için minnettar mıyım?

Tanrı’nın doğruluğunu ve bereketini alayım diye günah ve lanet olduğunda benim için yapmış olduğu eylemden minnettar mıyım?

Öfke yerine doğruluğun tacını alacak olmamın nasıl bir anlam taşıyor olduğundan minnettar mıyım?

Komşularımın ve benim Mesih’in yargı kürsüsünün önüne çıkacağına dair Kutsal Kitapsal bilgiye sahip miyim? Onları Mesih’teki kurtuluşu aramaya ve bulmaya ikna etmeye çalışıyor muyum?

Son olacakların doktrini asla entellektüel v eteolojik sınırına indirilmemelidir. Eğer bu konuların ağırlığını hissetmiyorsak ve sonuçlarını görmüyorsak, onları tartışmaya uygun değildir.

Filename: Uyanmadan Önce Öürsem Bu Yaşamın Ötesinde Ne Var? (K. Scott
Oliphant, Sinclair B. Ferguson).docx

Directory:

/Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To_UPL

OAD/DONE

Template:

/Users/darlenenbocek/Library/Group

Containers/UBF8T346G9.Office/User Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm

Title:

Subject:

Author:

Microsoft Office User

Keywords:

Comments:

Creation Date: 3/9/23 12:57:00 PM

Change Number: 2

Last Saved On: 4/7/23 5:00:00 PM

Last Saved By: Darlene Bocek

Total Editing Time: 2 Minutes

Last Printed On: 4/7/23 5:09:00 PM

As of Last Complete Printing

Number of Pages: 56

Number of Words: 20,208

Number of Characters: 136,863 (approx.)